

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและ
ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์
ของ
เกศรี กิติศรีปัญญา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

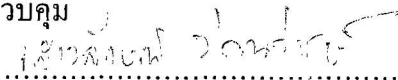
ตุลาคม 2542

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

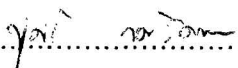
18-622

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์)

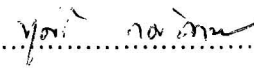
..........กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ชุศรี วงศ์รัตน์)

คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

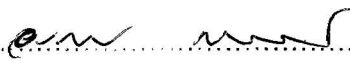
(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์)

..........กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ชุศรี วงศ์รัตน์)

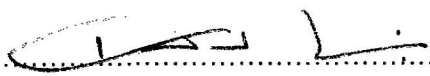
..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ อรวรรณ สัมมาพันธ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิสาถาภรณ์)

วันที่ ๕ เดือน ตุลาคม.....พ.ศ. 2542

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ. ชูศรี วงศ์รัตนะ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่ท่านอาจารย์ได้กรุณาให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.บังอร พานทอง ผศ.เชาวนา ขวลิขิตธำรง อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ธนะ ดร.นพวรรณ โชติบัณฑิต ที่ได้กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ.เครือวัลย์ โกมุตแดง ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่ได้กรุณาช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์กนกวรรณ เสงี่ยมสิน หัวหน้าหมวดวิชาภาษาต่างประเทศที่ได้กรุณาช่วยเหลือให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดมาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์วีระศรี นพคุณทอง อาจารย์กัลยา เฑาะสอนันต์ อาจารย์ชัยศักดิ์ สีลาจรัสกุล และ อาจารย์จำนงค์ สดคมขำ

ขอขอบคุณพี่ เพื่อน และน้อง วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจตลอดมา

และสุดท้ายขออน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ผู้เลี้ยงดูให้การศึกษาด้วยความห่วงใยเอื้ออาทร และสนับสนุนลูกมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดา และผู้มีพระคุณตลอดจน ครู-อาจารย์ทุกท่านที่ได้วางรากฐานการศึกษาและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยมาจนครบเท่าทุกวันนี้

เกศรี กิตติศรีปัญญา

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ

ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	7

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ	10
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	18
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางภาษา	44
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในการเรียน	52
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	55

3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	56
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	57
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพ	57
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	66
การวิเคราะห์ข้อมูล	67
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	81
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	82
	วิธีดำเนินการทดลอง	84
	การวิเคราะห์ข้อมูล	84
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	85
	อภิปรายผล	86
	ข้อเสนอแนะ	92
	บรรณานุกรม	94
	ภาคผนวก	104
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	150

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังพูด	60
2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน	61
3 แบบแผนการทดลอง	66
4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ...	76
5 ผลการเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียน กลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม	77
6 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู	78
7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	79
8 ผลการเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	80
9 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	80
10 แสดงค่าความง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด	130
11 แสดงค่าความยาก - ง่าย และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบ วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	131

12	แสดงคำอ่านจําแนกรายข้อ (t) ของแบบสอบถาม	
	วัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	133
13	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด	
	ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	134
14	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	
	ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	136
15	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน	
	ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	138
16	แสดงคะแนนความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน	
	ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	140
17	แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	
	ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	142

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1. แสดงไดอะแกรมสรุปเรื่องจากการอ่าน	15
2. แสดงไดอะแกรมลำดับเหตุการณ์	16
3. แสดงไดอะแกรมสรุปเรื่องจากการอ่าน	17

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่บุคคลต่างๆใช้เป็นภาษาประจำชาติภาษาที่สอง หรือ ภาษาดังประเทศเป็นจำนวนถึง 1,000 ล้านคน ร้อยละ 70 ของไปรษณีย์ภัณฑ์ในโลกจำหน้า ของเป็นภาษาอังกฤษและร้อยละ 80 ของข้อมูลที่จัดเก็บอยู่ในคอมพิวเตอร์บันทึกเป็นภาษาอังกฤษ (ลีปพนนท์ เกตุทัต. 2539 : 103 - 104) จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสาร กัน และในการตอบสนองความเป็นภาษาสากล ทางกระทรวงศึกษาธิการจึงตระหนักถึงความ จำเป็น และเล็งเห็นความสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อ สามารถใช้ภาษาอังกฤษเข้าสู่สังคมวัฒนธรรมสามารถสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องตาม หลักภาษาเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ตลอดจนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : คำชี้แจง)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย ในช่วงเกือบ ทศวรรษยังอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างต่ำทั้งสิ้นนับตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2530 กรมวิชาการได้ทำการ ตรวจสอบคุณภาพการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนทำคะแนน คิดเป็นค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ ร้อยละ 39.43 (พิทักษ์ นิพนพคุณ. 2539 ; อ้างอิงมาจาก กรมวิชาการ. 2533) ปีการศึกษา 2533 กรมสามัญศึกษาทำการประเมินคุณภาพการศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 46.61 และร้อยละ 34.92 เป็นนักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์ (หน่วยศึกษา นิเทศก์. 2533 : บทคัดย่อ) จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาส่วนกลาง ปีการศึกษา 2533 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีระดับ คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 57.06

และนักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 58.8 และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 55.01 และนักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 55.68 และจากค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย พบว่า นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 มีความรู้แตกต่างกันค่อนข้างมาก (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2533 : บทคัดย่อ, 82) ในปีการศึกษา 2538 กรมวิชาการได้จัดการประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายระดับประเทศ ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “ปรับปรุง” คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 34.74 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 36.22 (กรมวิชาการ. 2538 : 41, 47) และจากรายงานการประเมินการดำเนินโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีงบประมาณ 2540 พบว่า สาเหตุปัจจัยที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมค่อนข้างต่ำ เนื่องมาจากที่ครูขาดโอกาสในการฝึกอบรม ศึกษาดูงานจากประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาโดยตรง และจากการที่ครูจัดทำแผนการสอน แต่มิได้นำแผนการสอนที่ตนจัดทำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับการสอนของตนเองเลย (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2540 : 55-56) .

* จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก็คือ ครูผู้สอนไม่สามารถเลือกใช้เทคนิควิธีการสอนที่ทันสมัย และใช้นวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสนุกสนานเร้าความสนใจของผู้เรียน แฮมเมอร์ (Hammer. 1991 : 40) เสนอแนะว่า ในการตัดสินใจเลือกวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ครูสามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อหลักได้ 2 หัวข้อ คือ การให้ปัจจัยป้อนทางภาษา และการกระตุ้นให้นักเรียนสร้างผลผลิตทางภาษา ในการให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนนั้น จะต้องเป็นปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Hammer. 1991 : 40 ; citing Krashen and Terrel. 1982) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นครูควรมีความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำ เพื่อความมั่นใจในการสอน และไม่ควรมีการสอนมากเกินไป เพื่อจะได้มีเวลาเตรียมการสอน ผลิตสื่อ และสอนซ่อมเสริม และวิธีการสอนไม่ควรยึดวิธีการสอนแบบเดิม (ศูนย์พัฒนาหลักสูตร. กรมวิชาการ. ม.ป.ป. : 45) เทคนิคการสอนที่แตกต่างกัน

ทำให้วิธีการสอนของครูมีประสิทธิภาพมากขึ้นไม่ทำให้นักเรียนเบื่อมีความสนใจอยากเรียนรู้ในลำดับต่อไปซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของทศนีย์ (ทศนีย์ สงวนสัจย์. 2535 : 55) ที่ว่า ครูควรใช้เทคนิคการสอนที่แตกต่างกัน และควรฝึกสิ่งใหม่เข้ากับสิ่งที่นักเรียนรู้แล้วในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษา ซึ่งอาจมีทั้ง การใช้เทปบันทึกเสียง วิดีโอเทป ช่วยในการสอนทักษะฟัง - พูด ใช้แบบฝึกหัด (Textbook) มาช่วยในการสอนทักษะการเขียน และใช้การสร้างบทบาทสมมุติที่ตื่นเต้น น่าติดตาม มาสร้างความสนใจของนักเรียน เพื่อนำเข้าสู่ทักษะการอ่านก็ได้ (Skierso. 1991 : 432 citing Ariew. 1982) ความคิดรวบยอด หรือมโนทัศน์ เป็นกลไกสำคัญในการเข้าใจความหมายและรับรู้ของสิ่งต่างๆ ที่อ่าน (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. 2523 : 38) ในการพัฒนาความคิดรวบยอดของเด็กนั้น ถ้าเด็กสามารถพัฒนาความคิดรวบยอดได้กระจ่าง และสมบูรณ์ เพียงใด ก็จะทำให้เด็กเรียนรู้ได้ลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจาก ความหมาย ความเข้าใจ และความกระจ่างในสิ่งต่างๆ ย่อมช่วยให้นักเรียนมีการเรียนรู้ที่ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้น (พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2528 : 20) วิธีการที่จะให้การเรียนภาษาได้ผลดีนั้น คือ การไปอยู่ในประเทศที่มีการพูดภาษานั้นๆ และอีกวิธีหนึ่ง คือ อ่านภาษาที่เราต้องการเรียนรู้ให้มากที่สุด (มณฑิรา ประชาอุทิศภักดี. 2539 : 40 ; อ้างอิงมาจาก Hess. 1995) การที่นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็ย่อมเกิดปัญหา เพราะการจะให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาให้ถ่องแท้เหมือนกับเจ้าของภาษาย่อมเป็นไปได้ยาก ดังนั้น ครูจึงต้องพยายามจัดประสบการณ์ต่างๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษา ทั้งทางด้านเนื้อหาวิชา และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคม (ผ่าน บาลโพธิ์. 2527 : 61)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (The Concentrated Language Encounter) เป็นกระบวนการเรียนการสอนหนึ่งที่สามารถแก้ไขปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาโดยผ่านประสบการณ์ตรงทุกด้านของทักษะภาษา โดยอาศัยหลักการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่ผู้สอนต้องการสื่อความ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษาและความคิดรวบยอดนี้เป็นกลไกสำคัญ

ทำให้ผู้เรียนมีการรับรู้และเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นการสอนที่มุ่งพัฒนาความเข้าใจ ความหมายของการอ่านก่อนที่จะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน หรือตัวสะกด โดยมีการจัด กิจกรรมที่กระตุ้นเร้าความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม และกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน นอกจากนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษายังมีการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน เน้นให้นักเรียนสร้างชิ้นงานเป็นของตนเอง ของ กลุ่มตามความถนัดและความพึงพอใจของนักเรียน จากงานวิจัยของ พรพิมล ประสงค์พร. 2535 ; นวลจันทร์ แซ่เพ็ง. 2538 ; และสุกัลยาณ์ สัตยวณิช. 2537 ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู และนอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 มีแรงจูงใจ เจตคติ ความรับผิดชอบ และ ความสนใจในการเรียนแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

จากผลงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 และ 2 ส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจ เจตคติ ความรับผิดชอบ และความสนใจต่อวิชาที่นักเรียนเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทดลอง การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายของการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน ที่มีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานมาพอสมควรแล้ว และเป็นการ สอนที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษทุกด้าน ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างของระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจและสติปัญญาของผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งมีกระบวนการเรียนการ สอนที่แตกต่างกัน ผลการทดลองจะช่วยให้ได้แนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่าน ความคิดรวบยอดทางภาษา มีพื้นฐานการอ่าน และการเขียนที่ดี เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการศึกษาชั้นสูงต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนัก เรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู
5. เพื่อเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านก่อนและหลังการทดลองของ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู
6. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาในครั้งนี้เป็นแนวทางสำหรับครูสอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการเลือกและพัฒนาวิธีการสอนตลอดจนปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลทางภาษา ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ที่เรียนรายวิชา อ 016 (ภาษาอังกฤษหลัก 10) จำนวน 6 ห้องเรียน ซึ่งได้รับการจัดห้องเรียนแบบคละกัน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม และจับสลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เพื่อให้ได้รับการสอนด้วยวิธีต่างกัน ดังนี้

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยการสอนตามคู่มือครู

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอน ซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

2.1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

2.1.2 การสอนตามคู่มือครู

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน

2.2.3 ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาในการทดลอง

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ดำเนินการทดลองใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาในการทดลองครั้งนี้ ผู้ศึกษาคัดเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของ ภาษา (Genre) 2 ชนิดคือ การรายงานข้อมูล และเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการโดยนำมาจากหนังสือ Practice in Comprehension หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 ซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน โดยนำเนื้อหาที่จะสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีที่บูรณาการทางภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยการพัฒนาความเข้าใจ ความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อย เน้นการนำรูปแบบภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามบริบทต่างๆ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1. นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และอภิปราย / สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู / ทำ ใคอะแกรมสรุปความ

1.2. ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน

1.3. เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม / เขียนเรื่องของนักเรียนในกลุ่มย่อยตามคำฟัง

1.4. อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือระดมความคิดเห็นร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้น ในขั้นที่ 3

1.5. ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

2. การสอนตามคู่มือครู

การสอนตามคู่มือครู หมายถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษซึ่งดำเนินการตามรูปแบบการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งจัดการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการสำหรับการสอนภาษาดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นเข้าใจ สอนให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคและถ้อยคำ

2.2 ขั้นนำไปใช้ ผู้เรียนได้รับการฝึกปฏิบัติทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน จนสามารถนำไปใช้สื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ได้

2.3 ขั้นวิเคราะห์ สอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามขั้นตอน และวิเคราะห์คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน

3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความสำคัญ การบอกรายละเอียด และขยายความ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4. ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน

หมายถึง ความสามารถในการบอกรายละเอียดสำคัญของเรื่องที่อ่านในวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษด้านการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

5. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

หมายถึง การแสดงความรู้สึกชอบ พอใจ หรือทำที่เอาใจใส่ กระตือรือร้นและความพยายามในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

6. กลุ่มทดลอง

หมายถึง นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

7. กลุ่มควบคุม

หมายถึง นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ

- 1.1 การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน
- 1.2 ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
- 1.3 ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการสอนภาษาต่างประเทศ

2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

- 2.1 ความเป็นมา และความหมาย
- 2.2 แนวทฤษฎีการสอนภาษาที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

3. เอกสารเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางภาษา

- 3.1 ความหมายของความคิดรวบยอด
- 3.2 ประเภทของความคิดรวบยอด
- 3.3 การเกิดความคิดรวบยอด
- 3.4 วิธีสอนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอด
- 3.5 ภาษากับความคิดรวบยอด
- 3.6 การอ่านกับความคิดรวบยอด
- 3.7 งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางภาษา

4. เอกสารเกี่ยวกับความสนใจ

- 4.1 ความหมายของความสนใจ
- 4.2 วิธีวัดความสนใจ
- 4.3 งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. เอกสารเกี่ยวกับการ สอนภาษาต่างประเทศ

1.1 การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ยังคงเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนต่อผู้เรียน และผู้เรียนต่อผู้เรียน และในการที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพมีการโต้ตอบสนทนาในชั้นเรียน ครูจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสองประการ คือ ครูจะต้องมีการเตรียมการก่อนการสอนทุกครั้ง และครูจะต้องเข้าใจธรรมชาติของนักเรียน และสามารถปรับตัวให้เข้ากับนักเรียนของตนเองได้ วูดส์ (Woods . 1996 : 21-22)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นการสื่อสารเป็นหัวใจสำคัญ คือ เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตจริงให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยครูผู้สอนมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531), (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532), (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539)

การเรียนการสอนภาษาที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันเน้นที่ความหมายปฏิบัตินิยม (Pragmatic Meaning) ซึ่งเกิดจากการที่ภาษามีปฏิสัมพันธ์กับผู้สื่อสารหรือผู้ใช้ภาษา และบริบทแวดล้อมของการสื่อสาร ซึ่งจำแนกความหมายปฏิบัตินิยมออกเป็น 3 นัยด้วยกัน ได้แก่ ความหมายที่บ่งชี้หรือระบุถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Reference) ความหมายที่เกิดจากวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษา (Force) และความหมายที่เกิดจากการใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสังคม ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลที่มีชีวิตอยู่ในสังคม และมีวัฒนธรรมประเพณีเป็นกรอบของการปฏิบัติ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2537 ; อ้างอิงมาจาก Widdowson. 1992)

สมิท (Smith) ได้เสนอวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการสอน
2. จะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัวตลอดเวลา
3. ควรกำหนดเวลาให้เหมาะสมสำหรับแต่ละเนื้อหา

สรุป การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงทางภาษาด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่ครูต้องการนำเสนอ และให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้แนะนำ

1.2 ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content - Based Language

Instruction)

เป็นการสอนภาษาโดยการผสมผสานการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเข้ากับเนื้อหาของบทเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียนในเชิงวิชาการ กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนเกิดเรียนรู้ และความคิด โดยอาศัยบทความหรือเนื้อหาจากเอกสารต่างๆ โดยผ่านทักษะทางภาษาทั้งสี่ มีหลักการ ดังนี้

1. เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. เน้นประสบการณ์ทางภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง
3. เน้นการเรียนรู้จากการทำโครงการ

การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษามีการสอนตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกเนื้อหา

ในการเลือกเนื้อหาที่จะสอนนั้นครูจะต้องเลือกเรื่องที่น่าสนใจสอดคล้องกับวัย และความสนใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 การเลือกสื่อการสอนหรือบทเรียน

ในการเลือกสื่อหรือบทเรียนครูจำเป็นต้องยึดหลักดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาของบทเรียนเป็นเนื้อหาที่ทันสมัย
2. บทเรียนน่าสนใจ
3. คำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหาของบทเรียน

ขั้นที่ 3 การสร้างแผนภูมิแสดงเครือข่าย

หลังจากการเลือกเรื่อง คือ กำหนดชื่อเรื่องแล้ว เรื่องนั้นสามารถแตกออกเป็นเนื้อหาอื่นๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ใหม่ๆ ให้กับผู้เรียน

ขั้นที่ 4 การสร้างงานและกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนี้เป็นการให้นักเรียนฝึกสร้างงานและฝึกทักษะทางภาษา อาจฝึกโดยการอ่านเชิงวิจารณ์

พูดอภิปรายในกลุ่ม หรือฝึกเขียนบทความ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากผู้สอน บรินตัน สโนว์ และ เวชช์ (Brinton, Snow and Wesche. 1997)

ทฤษฎีการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Reading Theory)

เป็นการสอนอ่านที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ 2 ลักษณะ คือ เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างทักษะกระบวนการทางความคิดซึ่งทักษะนี้มีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการรับรู้และเข้าใจอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และเน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบทความหรือเนื้อความที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์นี้จำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีการอ่านที่จำเป็นมาเป็นองค์ประกอบสำคัญ คือ

1. ทฤษฎีการอ่านที่อาศัยประสบการณ์เดิม (Schema Theory)

ทฤษฎีนี้จำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเพื่อคาดเดาเนื้อหาที่อ่านในลำดับต่อไป ประสบการณ์เดิมนี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดรวบยอดทางภาษาได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างชัดเจน และรวดเร็ว ซึ่งนำไปสู่กระบวนการ

2. การสอนอ่านแบบบนลงล่าง (Top - Down, Knowledge - Based)

เป็นการเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายโดยรวม และจากนั้นจึงมาวิเคราะห์ย่อยตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์ (Sandra Siberstein.1994: 6-7)

3. การสอนภาษาโดยยึดการจัดกิจกรรมทางภาษา (Task - Based Instruction)

เป็นการสอนที่เน้นการสร้างสถานการณ์หรือประสบการณ์ตรง ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้และพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนเอง และเน้นการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นก่อนการปฏิบัติกิจกรรม

- 1 ครูแนะนำหัวเรื่องหรือกิจกรรม
- 2 นำนักเรียนเข้าสู่สถานการณ์จริง
- 3 ใช้บทความหรือเนื้อหาเป็นตัวกำหนดกิจกรรม

ชั้นปฏิบัติการกิจกรรม

- 1 จัดกลุ่ม
- 2 เตรียมงาน โดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา
- 3 รายงาน

ชั้นการใช้ภาษา

- 1 วิเคราะห์รูปแบบทางภาษา
- 2 ฝึกฝนปฏิบัติ

(Skehan. 1998 : 268-277)

1.3 ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการสอนภาษาต่างประเทศ

แฮมเมอร์ (Hammer. 1991:122-123) เสนอการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดดังนี้

Going to New York : ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการไป New York

ให้นักเรียนนึกถึงสิ่งที่จะต้องเตรียมไปในการเดินทางครั้งนี้จะไปพักที่ New York

เป็นเวลา 2 สัปดาห์

ขั้นที่ 1 : ครูให้นักเรียนนึกถึงสิ่งที่จำเป็นต้องเตรียมไป 10 รายการด้วยกัน และเขียนลงในกระดาษ

ขั้นที่ 2 : เมื่อทุกคนมีใบรายการสิ่งของแล้วครูให้นักเรียนจับคู่กันพูดสนทนาเกี่ยวกับใบรายการสิ่งของที่จะเตรียมไปใน 10 รายการของทั้ง 2 คน ให้รวมกันเป็นใบรายการเดียวกัน และพูดคุยกันในการเลือกและตัดทิ้งไป

ขั้นที่ 3 : เมื่อแต่ละคู่ได้ใบรายการสิ่งของร่วมกันแล้ว ให้แต่ละคู่จับคู่กันรวมเป็น 4 คน ให้นำใบรายการสิ่งของร่วมกันแล้วให้แต่ละกลุ่มพูดคุยเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งของที่แต่ละคู่จะเตรียมไปจนในที่สุดเขียนในรายการสิ่งของที่นักเรียน 4 คนลงความเห็นร่วมกันว่าสมควรจะนำสิ่งของทั้ง 10 รายการนี้ไป New York

ขั้นที่ 4 : ให้แต่ละกลุ่มซักถามกันเกี่ยวกับสิ่งของทั้ง 10 รายการ อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 5 : เมื่อกิจกรรมดำเนินไปในช่วงระยะเวลาหนึ่งครูและนักเรียนทั้งชั้นร่วมกัน
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการสิ่งของทั้ง 10 รายการที่คิดว่าควรจะไป New York ร่วมกัน

กรีนวูด (Greenwood. 1992 : 92-102) เสนอการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเป็น 3
ลำดับ คือ กิจกรรมก่อนการอ่าน กิจกรรมขณะปฏิบัติการอ่าน และกิจกรรมหลังการอ่าน

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะสร้างความสนใจของ
ผู้เรียนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อเนื้อเรื่องที่เรียน และครูควรเลือกเนื้อเรื่องให้สอดคล้องกับ
อายุ เพศ และความ สนใจของผู้เรียน โดยจัดกิจกรรม ดังนี้

1.1 การคาดคะเนเนื้อเรื่องจากชื่อเรื่อง ครูพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับชื่อเรื่องที่
นักเรียนกำลังจะอ่านและครูให้นักเรียนคาดคะเนจากชื่อเรื่องว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

1.2 การคาดคะเนเนื้อเรื่องจากรูปภาพ ในกิจกรรมนี้ครูจำเป็นต้องใช้ภาพประกอบ
ในการให้นักเรียนคาดคะเนเนื้อเรื่อง โดยให้นักเรียนใช้จินตนาการลำดับเหตุการณ์จากภาพ นักเรียน
สามารถใช้ความสามารถทางภาษาของแต่ละคนเพื่ออธิบายรูปภาพและลำดับเหตุการณ์

1.3 การจำกัดอิทธิพลศัพท์ ผู้สอนควรคำนึงความสามารถทางภาษาของนักเรียน ควร
เลือกเนื้อเรื่องที่มีคำศัพท์ไม่ยากและไม่ยากเกินไป ควรเลือกจำนวนคำศัพท์ที่ให้สอดคล้องกับระดับ
ชั้นของนักเรียนและอธิบายคำศัพท์ที่นักเรียนไม่ทราบเป็นภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ

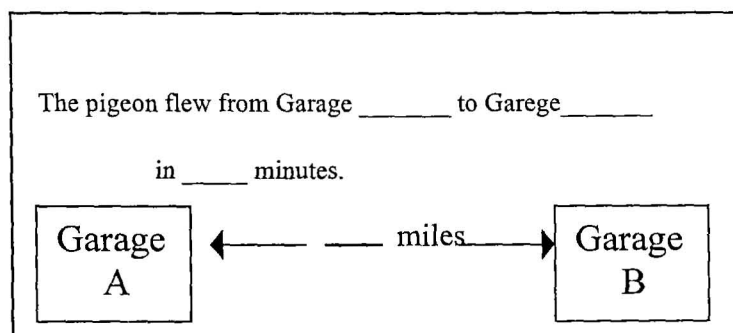
2. กิจกรรมขณะผู้เรียนอ่านเรื่อง ในขณะที่อ่านผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้
เข้าใจถึงรูปแบบของการอ่าน ได้แก่

2.1 การอ่านเพื่อหาใจความสำคัญ (Main Idea) ของเรื่อง หรือใจความสำคัญของแต่
ละย่อหน้าครูควรเสนอแนะให้นักเรียนทราบโดยปกติใจความสำคัญของเรื่องหรือของแต่ละย่อหน้า
จะอยู่ที่ประโยคแรกของเนื้อเรื่องหรือในแต่ละย่อหน้า

2.2 การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น การหาข้อมูลจากสมุดโทรศัพท์
การอ่านเพื่อหาคำตอบ ใคร ทำอะไร ที่ไหน โดยใช้อุปกรณ์ คือ บทความจากหนังสือพิมพ์ สมุดรายนาม
ผู้ใช้โทรศัพท์ และใบงาน (worksheet) หรือการอ่านเพื่อหาข้อมูลมาเติมในช่องว่างให้สมบูรณ์ เช่น

NO WRONG NUMBERS

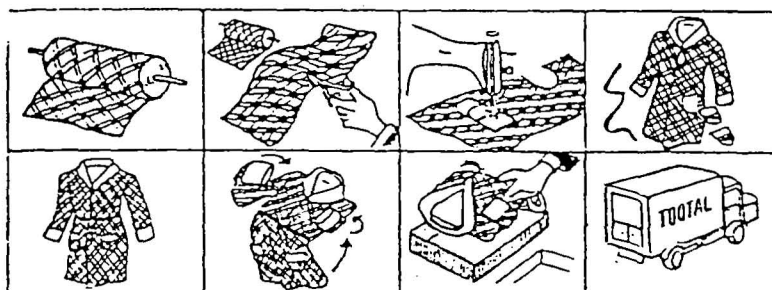
Mr James Scott has a garage in Silbury and now he has just bought another garage in Pinhurst. Pinhurst is only five miles from Silbury, but Mr Scott cannot get a telephone for his new garage, so he has just bought twelve pigeons. Yesterday, a pigeon carried the first message from Pinhurst to Silbury. The bird covered the distance in three minutes. Up to now, Mr Scott has sent a great many requests for spare parts and other urgent messages from one garage to the other. In this way, he has begun his own private 'telephone' service.

ภาพประกอบ 1 : แสดงไดอะแกรมสรุปเรื่องจากการอ่าน

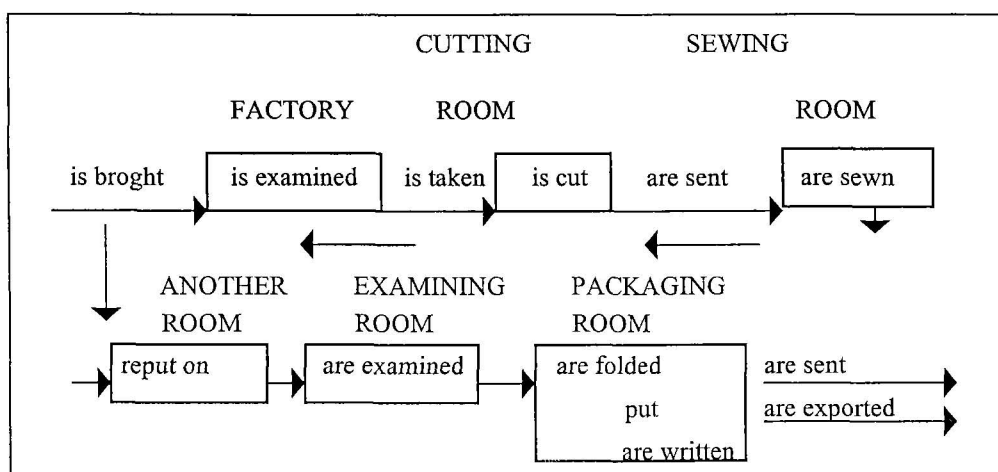
2.3 การอ่านเพื่อลำดับเหตุการณ์ ครูควรใช้ภาพประกอบการอ่าน เพื่อให้นักเรียนในชั้นเล็ก เข้าใจเนื้อเรื่องมากขึ้น รูปภาพอาจเป็นการเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อน-หลังจากเนื้อเรื่อง หลังจากอ่านเรื่องแล้ว ครูอาจให้นักเรียนพูดลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เช่น การตัดเย็บเสื้อผ้า ควรมีลำดับขั้นตอนเช่นไร หรือครูอาจให้นักเรียนทำไคอะแกรมลำดับเหตุการณ์ ดังนี้

Cloth is brought to the factory and examined. If it is torn or dirty, it will not be used. The cloth is taken to cutting room. Here a special pencil is used for drawing on the cloth, and then it is cut. Boxes of dressing - gowns are sent to the sewing room where they are sewn. In another room the sleeves, pockets and belts are put on. When the gowns are finished they are examined. Then they are folded and put into their boxes. The price and the size are written on the boxes, and then they are sent, by train or by lorry, to other towns in England. Some of them are exported by boat and sold in other countries.

ภาพประกอบ 2 : แสดงไคอะแกรมลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

นักเรียนทำไดอะแกรม ดังนี้

ภาพประกอบ 3 : แสดงไดอะแกรมสรุปเรื่องจากการอ่าน

3. กิจกรรมหลังการอ่าน หลังจากนักเรียนอ่านเรื่องและตอบคำถามแล้ว ครูควรให้นักเรียนได้เขียนโดยอาศัยรูปแบบที่นักเรียนได้อ่านไปเขียนเรื่องเป็นของตนเอง หรือเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

ไบนีย์ (Byrne, 1988 : 140 - 141) เสนอการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านดังนี้

Writing Commands : นักเรียนสามารถเขียนประโยคคำสั่งเพื่อสั่งบุคคลอื่นได้

ขั้นที่ 1 : ครูให้นักเรียนเขียนประโยคคำสั่ง สั่งเพื่อนในห้องดังนี้

Maria :

Take off your left shoe !

ขั้นที่ 2 บัตรคำสั่งจะส่งไปยังนักเรียนที่ได้รับคำสั่งนั้นและบุคคลนั้นจะต้องปฏิบัติตามคำสั่ง

The News Broadcast : นักเรียนสามารถเขียนรายงานข่าวได้

ขั้นที่ 1 : ครูให้นักเรียนเขียนหัวข้อข่าวคนละ 2 หัวข้อลงในกระดาษ

ขั้นที่ 2 : ครูรวบรวมหัวข้อข่าวของนักเรียน และแบ่งกลุ่มนักเรียน

ขั้นที่ 3 : ครูแจกกระดาษหัวข้อข่าวให้แต่ละกลุ่ม และให้นักเรียนรวมหัวข้อข่าวต่างๆ เข้าด้วยกันอาจมีการปรับเปลี่ยนเพื่อความเหมาะสมช่วยกันแต่งข่าวเพื่อออกมารายงาน

ขั้นที่ 4 : แต่ละกลุ่มอ่านรายงานข่าว และให้กลุ่มที่เหลือจับบันทึกข้อความที่ได้รายงาน

2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.1 ความเป็นมาและความหมาย

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534 ,2536) ได้เสนอข้อมูลเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ดังนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) ได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาหลายคน เช่น ไบรอัน เกรย์ ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ และเนีย คอร์ (Brian Gray, Richard Watker, and Nea Dore) จากประเทศออสเตรเลีย

เมื่อต้นปี ค.ศ.1980 ได้เริ่มมีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโครงการเทรเกอร์ พาร์ค (Traeger Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค (Traeger Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์นเทริทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลียโดยคณะผู้สอนได้สำรวจปัญหาและพบว่านักเรียนประมาณร้อยละ 90 เป็นชาวพื้นเมืองซึ่งมีสภาพปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาที่จัดให้ผู้เรียนนั้นไม่เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ ดังนั้นคณะครูผู้สอนจึงตกลงใจจัดวางเป้าหมายและโครงการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นไปตามธรรมชาติโดยให้การเรียนรู้ได้ผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้านหรือใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผลของการทดลองการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของโครงการเทรเกอร์พาร์คประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100 % สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีหลังจากนั้นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้เผยแพร่ไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศบริเวณเอเชียจากนั้นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงได้เผยแพร่ออกไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทยนั้น ดร.ริชาร์ด วอล์เกอร์(Richard Walker)ผู้อำนวยการศูนย์การวิจัยการเรียนรู้และการอ่าน ดร.เบรนดัน บาร์ทเลต (Braindan Bartlett) ผู้เชี่ยวชาญการอ่านของวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาแห่งบริสเบน(Brisbane College of advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษผลการทดลองสอนประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดได้ดี ในระยะเวลาเพียง 20 คาบเรียน (คาบละ 20 นาที)

สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในวิชาภาษาไทยนั้นได้มีการทำการทดลองในประเทศไทยเป็นครั้งแรก กับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถ อ่าน เขียน ฟัง และพูด เรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว เป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียนรู้ทุกขั้นตอน ได้มีการจัดทำโครงการนำร่อง ในการทดลองการสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปี พ.ศ.2530 ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยที่สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนด้วยวิธีปกติ

ดังนั้นทางโรตารีสากล จึงอนุมัติเงินสนับสนุนโครงการวิจัย และพัฒนาการอ่าน ตั้งแต่ปี 2531-2535 เป็นเงินประมาณ 17 ล้านบาท เพื่อจัดตั้งศูนย์วิจัย และพัฒนาการอ่านภาคหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อบรมบุคคาลกรหลัก อันได้แก่ผู้บริหารการศึกษาสำนักงานการประถมศึกษา ศึกษาพิเศษระดับจังหวัด และอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียนและครู ผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต้นแบบในจังหวัดสุรินทร์ และดำเนินการนิเทศ ติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนา ตั้งแต่ปีการศึกษา พ.ศ. 2531

ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534:18) ได้สรุปความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ดังนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียนลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด และมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ

เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เป้าหมายหลักของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ การให้ผู้เรียนรู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา พร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์ เป็นของตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ . 2534:18)

บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องปฏิบัติภาระกิจในการสอน ดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หลักการและวิธีการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อการเตรียมตัวการวางระบบงานสอนให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
2. เตรียมงานสอนได้อย่างมีระบบ ตามรูปแบบการสอน ซึ่งขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่จัดไว้ ให้เหมาะสมกับความสามารถ และวัยของผู้เรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ และให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสมแก่ผู้เรียนในบริบทภาษาต่างๆ
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้ โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียนทุกคนที่ต้องการข้อมูลทางภาษา เมื่อมีปัญหาและข้อสงสัย หรือการขยายความเพิ่มเติม การให้ข้อมูลอาจจะกระทำในกลุ่มของนักเรียน หรือแยกเดี่ยวเป็นรายบุคคล
5. ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผนและจัดกลุ่มกิจกรรมการสอน รวมทั้งจัดชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยเข้าใจระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอน และการติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจแก่ผู้เรียน อย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และแสดงทักษะทางภาษาของตนเองให้มากที่สุด ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการสื่อความหมายที่ตนต้องการทุกครั้ง ผู้สอนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กด้วย โดยเฉพาะการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเมื่อติดขัด หรือมีปัญหาในการใช้ภาษา
10. มีความอดทน และใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียน

ผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติ และเป็นศูนย์กลางในการเรียนอยู่เสมอ บทบาทดังกล่าวจะเป็นไปตามลำดับการพัฒนาภาษา ดังต่อไปนี้

1. ในระยะแรกผู้เรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอน โดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนาใช้ความคิดหาเหตุผล แสดงออกทางกาย เช่น การแสดงท่าทางบ่งบอกความรู้สึก การเล่นบทบาทสมมุติ ฯลฯ ในระยะนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรับรู้การให้ปัจจัยป้อนของผู้สอน และใช้เวลาในการคิดจินตนาการ หาเหตุผล เปรียบเทียบข้อแตกต่าง และคล้ายคลึงของภาษาที่ได้รับ และสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาใหม่นั้นๆ การเรียนจะใช้กระบวนการกลุ่ม และการปฏิบัติทางภาษาเป็นหลัก

2. ในระยะกลาง ผู้เรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่างๆ ด้วยตนเองโดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจและให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ความพยายามในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนประสบความสำเร็จได้ เช่น การช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่าน เขียนเรื่องร่วมกัน ฯลฯ ผลสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่างๆ จะช่วยให้เกิดกำลังใจ และเป็นแรงจูงใจภายในสำหรับผู้เรียนเองที่จะให้ความสนใจกับบทเรียนต่อไป ในการเรียน และการปฏิบัติทางภาษาจะใช้กระบวนการกลุ่ม และฝึกการทำงานเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางการใช้ภาษา ในลักษณะต่างๆ ตามความสนใจได้ เช่น แต่งประโยคปากเปล่า เขียนเรียงความที่ตนพอใจ เขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อน กับครู หรือกับคนอื่นๆ อ่านหนังสือนอกเวลา รายงานข่าวที่ได้ฟัง หรือได้อ่าน พอใจกับความไพเราะของภาษา เข้าใจความรู้สึกที่สอดแทรกอยู่กับการใช้ภาษาในแต่ละบริบท ฯลฯ ในการเรียนและการปฏิบัติทางภาษาจะใช้กระบวนการกลุ่ม และเน้นการทำงานอย่างอิสระมากขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ . 2534:18-19)

2.2 แนวทฤษฎีการสอนภาษาที่เกี่ยวข้อง

แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้ จะเน้นการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้ โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาในบริบท (Context) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมกระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ประเด็นสำคัญในการสร้างกิจกรรมปฏิสัมพันธ์นั้น ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้คิด และใช้ความพยายามของตนเอง เพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ทั้งการสื่อความหมายด้วยเสียง (การฟัง - การพูด) ด้วยอักษร (การอ่าน - การเขียน) และด้วยการใช้ท่าทาง การให้ผู้เรียนลองผิด ลองถูก ในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาโดยมีผู้สอนคอยแนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติในทางบวกในการใช้ภาษาได้ เนื่องจากประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนต้องการสื่อความหมายการแก้ไขสิ่งที่ตนบกพร่องด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้ประสบการณ์ในการปฏิบัติทางภาษาได้มากขึ้นในระยะต่อมาตามลำดับผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนที่ท้าทายทำให้ได้ใช้ภาษาที่ตนต้องการ และสามารถจดจำภาษาที่ตนได้ใช้ หรือมีประสบการณ์ได้อย่างแม่นยำ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างธรรมชาติได้ เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเป็นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคม ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียนเรียนเพื่อเข้าใจระบบเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสดisplayแสดงออกทางภาษาในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ฝึกปฏิบัติการการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อย เพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง พูดร่วมกัน การแสดงความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องที่อ่าน

แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

แนวทฤษฎีนี้จะเน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้และเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพื่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่องเหมาะสมแก่ผู้เรียนตามวัย ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และรับรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียน กระบวนการรับรู้และการเรียนรู้ดังกล่าว จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียน โดยใช้กระบวนการ (Process) เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อน หรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับผู้เรียน พร้อมทั้งคำนึงถึงจิตวิทยาด้านการให้แรงจูงใจ การลดความเครียด และลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ด้วย จะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

ทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และทฤษฎีทางจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญของรายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ และมีเจตคติในการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนjoyการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสอง จะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน และการให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไปบ้าง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านทั้งทางภาษาศาสตร์ และทางจิตวิทยาอยู่ในตัวอย่างบูรณาการ โดยพิจารณาทั้งลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้ และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่านในชีวิตจริง พร้อมทั้งคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ ซึ่งจะเป็นหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติในการอ่านที่ดีต่อไป นอกจากนี้ทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่านจะได้รับการพัฒนาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย จึงนับว่ากระบวนการสอนอ่าน และเขียนจะดำเนินต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

ถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้องเหมาะสม หลักการของทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามกระบวนการทางธรรมชาติของมนุษย์ในการรับรู้ทางจิตวิทยา และทางภาษาศาสตร์ โดยเน้นกระบวนการอ่าน ซึ่งผ่านกระบวนการทางความคิดเป็นหลัก ซึ่งจะแตกต่างจากหลักการ และทฤษฎีการสอนอ่านในสมัยก่อนที่มักจะเน้นกระบวนการสอนองค์ประกอบย่อยของภาษาไปที่ละน้อยโดยเข้าใจรายละเอียดของเสียงตัวอักษร ซึ่งได้แก่ สระ และพยัญชนะก่อนที่จะเข้าใจความหมายของคำและประโยค เช่น รู้จักคำ และเรียงคำเป็นประโยค การสอนจะกระทำเป็นขั้นตอนนับตั้งแต่การแยกเสียงในภาษาเป้าหมายที่เรียน การประสมคำ และตีความจากประโยคพื้นฐาน การสอนแบบนี้จะใช้เวลาในการพัฒนามาก และมีข้อเสียที่ผู้เรียนจะเบื่อหน่ายการอ่าน เพราะต้องใช้เวลา และขัดกับความรู้สึกโดยธรรมชาติที่ต้องการ นั่นคือ ความหมายของภาษาที่ผู้อ่านต้องการได้รับในการสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษร นอกจากนี้ บางครั้งคำต่างๆ ไม่สามารถสะกดได้ตามเสียง เช่น อาหาร เกียรติสมบัติ สมโภชน์ ฯลฯ กระบวนการเรียนการสอน ดังกล่าว เรียกว่า กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom - Up Process) ข้อดี คือ ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดขององค์ประกอบภาษาได้ดี เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ฯลฯ แต่ข้อเสีย คือ ความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาด้วยวิธีวิเคราะห์ และเข้าใจความหมายรวมได้ช้า

กระบวนการจากบนลงล่าง (Top - Down Process)

เป็นกระบวนการสอนที่เป็นที่นิยมกันมากทางด้านการอ่าน เพราะการสอนแบบนี้จะเน้นการให้ความหมายโดยรวมแก่ผู้เรียนก่อนที่จะให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบย่อยของภาษาส่วนอื่น ซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ ไวยากรณ์ ฯลฯ ทั้งนี้ เนื่องจากพื้นฐานทางทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจะเน้นการสื่อความหมายของมนุษย์ในการอ่าน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด กระบวนการทางความคิดจะช่วยให้การเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาในประโยค และในอนุเจต (Paragraph) หนึ่งๆ ให้เป็นที่เข้าใจได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1978)

จากประสบการณ์ของผู้อ่านที่ฝึกตีความหมายของสิ่งที่เขียนด้วยความคิดของตนเอง สมอง ชิกขวาทะทำงานและระลึกสิ่งที่อ่านได้ดี การจำคำศัพท์รูปแบบประโยค และเนื้อเรื่องต่างๆ จะช่วยให้ผู้อ่านมีประสบการณ์ในตัวอักษรที่พบเห็นได้มากพอที่จะพัฒนาการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะต่อมาได้

นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง เช่น กู๊ดแมน และ เบอร์ก (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Goodman and Burke. 1972, 1978) ได้ทำวิจัยเพื่อศึกษากระบวนการอ่านของผู้อ่าน และศึกษาว่าผู้อ่านที่อ่านได้ดีนั้นจะใช้วิธีการอ่านอย่างไร ผลของการวิจัยพบว่า ผู้อ่านที่ดีจะใช้กระบวนการทางความคิด เพื่อสำรวจและจับใจความรวมในการอ่านก่อนที่จะพิจารณาองค์ประกอบย่อยของภาษา ทั้งนี้ เพราะการอ่าน หรือการตีความจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิดนั้นผู้อ่านทุกคนย่อมจะแสวงหาความหมายของสิ่งที่อ่านเป็นอันดับแรกเสมอ แต่การพิจารณาการอ่านเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรอย่างเดียวยังไม่เพียงพอต่อการอ่านที่สมบูรณ์ นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จึงตระหนักถึงการรับรู้การอ่านด้วย เช่น การถ่ายโยงความคิดรวบยอด รวมทั้งองค์ประกอบอื่นๆ ในการอ่าน เช่น ความสนใจ ประสบการณ์เดิม การระลึกสิ่งที่อ่าน ฯลฯ

นักจิตวิทยาทางการอ่านคนอื่นๆ เช่น เมร์เยอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Meyer. 1975) ได้วิจัยพบว่า “ โครงสร้างระดับยอด ” (Top Level Structure) หรือ โครงการเขียนของผู้เขียน จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพได้ ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยตระหนักถึงลักษณะโครงการเขียนของผู้เขียนชนิดต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการใช้โครงการเขียนของผู้เขียนนั้นในการจับความสำคัญและจับรายละเอียดของเรื่องได้อย่างรวดเร็ว เพราะโครงการเขียนดังกล่าว จะบ่งบอกใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร การโยกความรู้จากประสบการณ์เดิมในการอ่านจะช่วยให้ผู้อ่าน อ่านได้ดีขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ และมีจุดหมายปลายทางในการอ่านที่แน่นอน

นักจิตวิทยาเชิงสังคม เช่น ฮาซาน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Hasan. 1985) เน้นความสำคัญของบริบท หรือความแวดล้อมของข้อความต่างๆ ซึ่งจะมีความแตกต่างกันไป

ตามสถานการณ์ และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวข้องในบริบทนั้นๆ ด้วย

นักภาษาศาสตร์ระบบ เช่น คริสตี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2536 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Christie. 1987) เสนอแนะความเห็นที่ผู้อ่านที่ดีจะต้องเข้าใจลักษณะ หรือชนิดของข้อความต่างๆ ได้อย่างแท้จริงด้วยวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความนั้นๆ และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้ เช่น หากเราเข้าใจโครงการเขียนของผู้เขียนว่า ผู้เขียนกำลังบอกรายละเอียดของเรื่องเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง สมมติของเราจะสั่งการให้เรากวาดสายตา และคิดหาข้อความที่จะบอกเราว่าเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องอะไร การอ่านก็จะเป็นไปได้โดยมีประสิทธิภาพและยอดเยี่ยมกว่าการอ่านโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย โครงสร้างของเนื้อความจะช่วยให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายเด่นชัดขึ้นว่าจะต้องการหาข้อมูลอะไร กระบวนการทางความคิดย่อมจะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ และขยายความในการอ่าน

ด้วยหลักการ และทฤษฎีดังกล่าว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงใช้กลวิธีการสอนอ่าน และการสอนเขียนหลายแบบที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านโดยเฉพาะ เพื่อความเข้าใจ โดยมีรูปแบบการสอนที่แตกต่างกันไปตามแต่ละระดับวัย และความสามารถของผู้เรียน ดังจะกล่าวต่อไปในเรื่องรูปแบบการสอน หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

แนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน (Genre - Based Approach)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียน หรือกิจกรรมนำเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้น บทเรียน หรือกิจกรรมนำนั้น ต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อนเพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วย

การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะยึดหลักการจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ จิม มาร์ติน โจแอน โรเทอร์ ฟรานซิส คริสตี้ ไบรอัน เกรย์ และแมคเคน (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2536 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Martin and Rothery. 1980, 1981 ; Christie. 1987, 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษา และผู้สอนภาษาในสมัยปัจจุบัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อม และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่างๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้นๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษา ศาสตร์เชิงระบบ ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning) ในสังคมหรือชุมชนหนึ่งๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ รูปของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำซึ่งอาจเป็นคำพูด ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารก็ย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วย ตามแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่างๆ ทางด้านวัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบภาษานั้นๆ ให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในแต่ละสังคม หรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ภาษาไทย มีรูปพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ ในการกำหนดเสียงแตกต่างจากภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ ระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกัน การเรียงคำเป็นประโยค ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทย ใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารูปของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคม หรือชุมชนจะแตกต่างกันไปในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้นๆ จะเหมือนกัน นั่นคือ ความเข้าใจเนื้อหาความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสาร โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือแม้แต่การใช้ภาษาไป หรือภาษากาย “ความหมาย” ของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จ

ได้ก็ด้วยการเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาของเรื่องในการสื่อสาร จึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมที่พึงตระหนัก เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษา และบริบทภาษา (Language and Context) การเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสาร ย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษา หรือความแวดล้อมในสถานการณ์ และวัฒนธรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลและเทศะต่างๆ การเข้าใจเนื้อหาของเรื่องจากการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม “ความหมาย” ของภาษาจึงจะชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น “กา” เกาะอยู่บนต้นไม้ และ “กา” ตั้งอยู่บนเตาไฟ คำว่า “กา” ทั้ง 2 ประโยคมีรูปภาษาคือ เสียง ตัวอักษร และสระแบบเดียวกันทุกประการ แต่ “ความหมาย” ของ “กา” ใน 2 ประโยคนี้แตกต่างกันมาก “กา” ในประโยคแรก หมายถึง สัตว์ประเภทนกชนิดหนึ่ง แต่ “กา” ในประโยคที่ 2 คือ ภาชนะใส่น้ำชนิดหนึ่งหากเราไม่คำนึงถึงบริบทภาษาที่เป็นองค์ประกอบแวดล้อมของคำว่า “กา” ที่ใช้อยู่ เราจะไม่สามารถบอกเนื้อหาของเรื่องได้ชัดเจนว่า “กา” นี้คืออะไรแน่ ความหมายที่แท้จริงของ “กา” ทั้ง 2 ประโยคนี้ คืออะไร และแตกต่างกันอย่างไร ด้วยเหตุดังกล่าวจึงอาจสรุปได้ว่า “เนื้อหาของเรื่อง” ของภาษาจะตามมาหลังจากเราเข้าใจบริบทภาษาแล้ว นอกจากนี้จากตัวอย่างประโยคทั้ง 2 จะสามารถเห็นได้ว่า การเข้าใจภาษามีใช่เพียงการเข้าใจแต่เพียงคำ ระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดได้ต่อเมื่อ เรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อหาของเรื่องแจ่มแจ้งขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536:26 ; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1985:5) เนื้อหาของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ

2.1 เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความ ฮาเลย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536:26 ; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1985 : 10) หมายถึง เนื้อหาจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด

2.2 เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรเพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจในแต่ละชนิดของลักษณะการพูดหรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายที่ชัดเจน คือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ (Context of Situation) และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะสื่อเนื้อหาของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อมตามกาลและเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งมีอิทธิพลทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ดังนี้

2.2.1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่าน หรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความที่ต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นไปได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬานิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเรื่องราวที่เรากำลังสื่อเนื้อความนั้น

2.2.2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬา เป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการรายงานไม่มีการใช้ คำสรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่งแต่จะกล่าวโดยทั่วไป ความสัมพันธ์ของการใช้ภาษาในเนื้อความนั้น คือ คนรายงานข่าวกับผู้ฟัง หากผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬาหรือแสดงความเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันมา ผู้พูดนั้นก็จะใช้ลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่งแตกต่างจากการรายงานข่าวของผู้รายงานข่าวกับผู้ฟังการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาระหว่างคน 2 คน ที่พูดคุยกันนั้นย่อมจะแตกต่างกันไปได้ แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

2.2.3. วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึงวิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่างๆ จะมีวิธีสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

ตัวอย่าง การรายงานเรื่องการแข่งขันฟุตบอลนักร้องที่เสนอต่อผู้ฟัง ใช้ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน แต่ถ้านักร้องรายงานให้ผู้อ่าน เช่น ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเขียน ซึ่งย่อมจะมีลักษณะภาษาในการใช้ภาษาต่างกัน ทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้ง 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้น มีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่างๆ ทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้เนื้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่เราใช้ภาษานั้นย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม หรือชีวิตความเป็นอยู่ของกลุ่มคนในแต่ละสังคม หรือชุมชนด้วย การใช้คำ สำนวนต่างๆ จึงแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในสังคม หรือชุมชนนั้นๆ เนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมจะแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละสังคม หรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาไทยที่ใช้กันในภาคอีสานคำว่า “อุตุว” เมื่อเราอาบน้ำ คนอีสานจะพูดว่า “อุตุวไคล” หรือในภาษาอังกฤษ “First Floor” หมายถึงชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐหมายถึงชั้นใต้ดิน (Basement) เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจวัฒนธรรม กับเนื้อความที่ใช้อยู่ในแต่ละบริบทหนึ่งๆ ความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นก็ย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register) เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ “เนื้อความ” ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจ และมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษา ก็มีอิทธิพลที่จะทำให้เกิดลักษณะของการใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์ หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น การใช้คำราชาศัพท์ เมื่อกล่าวถึงพระภิกษุ ทำเนียบภาษาที่ใช้กับ พระภิกษุสงฆ์ ก็จำเป็นต้องนำมาใช้ให้ถูกต้องทำเนียบภาษา จึงเกิดควบคู่กันไปกับบริบทภาษาที่แตกต่างกันไปตามกาลและเทศะ ตามเรื่องราวที่กล่าวถึงตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษาและตามลักษณะวิธีการใช้ภาษา

เพื่อการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นต้น ทำเนียบภาษาจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะของบริบทภาษาที่ใช้

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context) การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่างๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับได้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษา และเนื้อความต่างๆ จะช่วยให้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องจากการเลียนแบบ การฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอน และจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไปแบบ หรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์ การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า “Genre” ซึ่งหมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อความต่างๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้รู้ภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตรผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษาผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่างๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝน และใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อหาความที่ได้ฟัง หรือได้อ่านชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูด หรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูด หรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจง เป็นความรู้สึกละเอียด หรือมีความเห็นเป็นกลางโดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่างๆ จะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับเนื้อหาความที่จะอ่าน จะทำได้ง่ายขึ้นเพราะคนฟัง หรือคนอ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน และชัดเจน นอกจากนี้แล้ว การลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่างๆ ของเนื้อความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะต่างๆ ของเนื้อความนั้น จะมีลำดับของการดำเนินเนื้อหาความที่แน่นอนเป็นขั้นเป็นตอน ตั้งแต่เริ่มเนื้อหาความนั้นในบริบทจนกระทั่งจบลำดับของการดำเนินเนื้อหาความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับเนื้อหาความแตกต่างกันไป ในการใช้

ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ทำเนียบภาษา” จะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่งๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลางๆ ไม่ใช้คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น ไม่ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่างๆ ที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยคก็จะแตกต่างกันไปด้วย ทำให้การใช้ไวยากรณ์เป็นระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ต่างๆ

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลายชนิด ดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไป จะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Schematic Structure) เพื่อการสื่อความหมายของภาษาและลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์

เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มด้วยบทนำ
2. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
3. เป็นเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
4. มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลังและให้ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้วดั่งนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

ตัวอย่าง เรื่องครั้งหนึ่งในชีวิต

เมื่อฉันเรียนอยู่ชั้นป. 5 คุณครูได้พาฉันและเพื่อนไปเที่ยวเนื่องในวันเด็กที่อ่างเก็บน้ำวิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดสุรินทร์ ที่นี้มีเรือพายสำหรับพาชมรอบๆ อ่างเก็บน้ำ ฉันและเพื่อนๆ อยากจะนั่งเรือ เพราะยังไม่เคยนั่งเรือมาก่อน จึงแย่งกันลงเรือทำให้เรือรับน้ำหนักของเราไม่ไหวเป็นเหตุให้เรือล่ม ทุกคนต่างตะเกียกตะกายเข้าหาฝั่ง โชคดีที่ไม่มีใครได้รับอันตราย

เหตุการณ์ครั้งนั้นถึงแม้จะผ่านไปนานแสนนาน ฉันก็ยังจำได้เสมอ และคิดว่าหากจะลงเรือต้องคำนึงถึงความปลอดภัย

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือนิยามทั่วไปของเรื่อง
2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ
3. อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่องราว
4. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง ปลิงทะเล

บริเวณชายฝั่งทะเลนั้น มีพืชและสัตว์มากมายหลายชนิดอาศัยอยู่ ในบรรดาสัตว์มีชีวิตต่างๆ เหล่านี้ มีสัตว์ที่น่าสนใจชนิดหนึ่งที่หลายคนไม่เคยเห็น มันคือ “ปลิงทะเล”

ปลิงทะเลมีรูปร่างแตกต่างกันออกไป แล้วแต่พันธุ์ของมัน มันมีลำตัวอ่อนนุ่ม และมีหนวดสำหรับรับความรู้สึกอยู่รอบตัว ตัวของมันยาวประมาณ 1 ฟุต

รูปร่างของปลิงทะเลส่วนมากคล้ายเตงกวา ส่วนหัวเป็นปาก ส่วนท้ายเป็นทวารหนัก มันจะกินพืชและสัตว์เล็กๆ เป็นอาหาร ปลิงทะเลกินอาหารต่างจากปลิงน้ำจืด เพราะปลิงน้ำจืดจะคอยดูดเลือดคนและวัว ควาย ช้าง ม้า ที่ลงอาบน้ำตามสระหรือบึง ปลิงทะเลมีสีสันแตกต่างกันออกไป เช่น สีเทา สีขาว สีดำ สีน้ำตาล จุดเขียวคล้ำ และสีม่วงสด มันชอบอาศัยอยู่พื้นทราย ได้เห็นแนวปะการัง ในโคลนบริเวณชายฝั่งทะเล

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น
2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า
2. ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

3. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

4. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่าง เรามองเห็นได้อย่างไร

ตาของเราเหมือนกับกล้องถ่ายรูป รูม่านตาที่ใช้เปิดปิดลูกตาทางด้านหน้านั้น มีหน้าที่เปิดให้แสงที่กระทบถูกสิ่งของมาเข้าสู่ตาของเรา ส่วนของตาที่เป็นสีดำหรือสีอื่น ที่อยู่รอบรูม่านตานี้ เรียกว่า ม่านตา ม่านตาจะหดหรือขยายเพื่อปรับให้แสงมาเข้าตาเราเป็นปริมาณที่พอดีในขณะที่แสงจ้าๆ หรือสลัวมากเกินไป เลนส์ตาที่อยู่หลังม่านตาทำหน้าที่รวมแสงให้ได้ภาพของสิ่งที่เรากำลังมองในกล้องถ่ายรูป ภาพจะไปตกที่บนแผ่นฟิล์มพอดี ตาของเราไม่มีแผ่นอยู่หลังลูกตา แต่เรารับภาพได้จากฉากหลังลูกตา เรียกว่า “จอตา” จอตาของเรามีเซลล์ประสาทอยู่เต็ม เซลล์เหล่านี้ไวต่อแสงมาก เมื่อรับแสงแล้วก็จะส่งสัญญาณไปยังสมองทำให้เราเห็นภาพทั้งหมดได้

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเอง หรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเนื้อความ

1. แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ หรือความสำคัญ

2. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด

3. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด

3. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง

4. มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่าง

เราอาจจะลืมกันไปว่า หนังสือพิเศษเล่มหนึ่งซึ่งควรอ่านเสมอๆ ก็มีอยู่แล้วในบ้านของเราทุกๆ คน หนังสือเล่มนั้น คือ ตัวของท่าน

ไม่ว่าเราจะไปอ่านหนังสือของพุทธทาสภิกขุ เบอร์นาร์ด ชอว์ หรือเกอเต้ ไม่ว่าเราจะไปฟังปาฐกถาของใคร ในที่สุดเราก็จะต้องมาสอบค้น ทบทวนกับหนังสือเล่มเก่าๆ ที่เรามีอยู่ในตัวของเราเองเสมอ ถ้าเรายังหลับอยู่ สิบเบอร์นาร์ด สิบพุทธทาสภิกขุ ก็ช่วยอะไรไม่ได้

อุสเปนสกี นักคิดที่มีชื่อเสียงจึงกล่าวว่า มนุษย์เราจะต้องตื่นเสียก่อน จึงจะพบเห็นแสงสว่างของัจธรรม เขาให้คำอธิบายว่า ตั้งแต่วันเกิดไปจนถึงวันตาย มนุษย์มีชีวิตอยู่ในสภาพของความหลับเรื่อยมา ตัวเองเป็นเหมือนเครื่องจักร ไม่รู้ตัวว่าได้ทำอะไรลงไปบ้าง มีอะไรบางอย่างนอกกายเป็นผู้คิด รู้สึกและกระทำแทนตัวคนแท้จริงของเรา จึงทำการต่างๆ อย่างโง่ๆ และไร้เหตุผลอยู่รำไป

นี่คือเราก็หลับและละเมอเพื่อพักอยู่ทุกวัน จริงอย่างอุสเปนสกี กล่าว เพราะว่าการที่เราครองชีวิตไปวันหนึ่งๆ นี้ เหมือนกับเราไม่ได้เป็นตัวของตัวเองเลย เราทำสิ่งต่างๆ ไปเหมือนกับว่าตามๆ เขาไป เขาอยู่กันอย่างไรเราก็อยู่ไปอย่างนั้นบ้าง เขาทำอะไรกัน เราก็ทำบ้าง เขานิยมอะไรเราก็นิยมตามไปด้วยเหมือนกัน คล้ายกับมีอะไรมาคอยบังคับให้เราทำสิ่งต่างๆ โดยที่เราไม่ได้คิดของเราเลยว่า ควรจะทำหรือไม่ สิ่งนี้บางทีเรียกกันว่า อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม เราจะต้องตื่นขึ้น ไม่ยอมให้สิ่งใดๆ มาบังคับความประพฤติของเราอีกต่อไป เราจะต้องเป็นตัวของเราเอง

เมื่อเราตื่นขึ้นได้นัยน์ตาและความคิดก็จะแจ่มใจพอที่จะอ่านหนังสือเล่มพิเศษ คือ ตัวของตัวเองได้ เพราะว่าความทุกข์ ความสุข ความวุ่นวายของโลก และปริศนาที่กลับต่างๆ มันจะซ่อนอยู่ในร่างกายที่เราหิวผมให้มันทุกวัน นี่แหละลองคิดดู เพราะว่าปัญหาชีวิตนั้นก็เหมือนการไปหัวหิน ถ้าคนอื่นเขาไปแทนเรา เขาก็ได้รสลมทะเลเป็นของเขา เราก็ต้องไปของเราเองจึงจะรู้ ควรจำไว้ว่า เราต้องขบปัญหาชีวิตของเราเอง จึงจะรู้หนังสือ และผู้อื่นเป็นเพียงผู้ช่วยแนะนำเท่านั้น เหมือนหัดว่ายน้ำอ่านแต่หนังสือไม่ลงไปว่ายเอง อีกร้อยปีก็ว่ายน้ำไม่เป็น (จาก ถนนการประพันธ์ ของ วิชาส มณีวัต)

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธี กระบวนการ หรือขั้นตอน การปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหา

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุ อุปกรณ์ที่ต้องใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงไม่อ้างอิงตัวบุคคล
4. ใช้คำนาม

ตัวอย่าง วิธีทำนุกระดาก

อุปกรณ์ กระดาก กาว สีน้ำ สีเทียน หรือสีไม้

วิธีทำ

1. เอากระดากหลายๆ พับให้เหลือขอบด้านหนึ่งไว้ทากาว
2. ปิดกาวขอบที่เหลือเข้ากับขอบด้านบน
3. พับกระดากเป็นรูปกล่องแต่เปิดด้านบนและด้านล่างไว้
4. พับกระดากตามเส้นไปปลา
5.
6.

ฯลฯ

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากจะเป็นนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือเวลา
2. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
4. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่นๆ
4. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล

ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง

ตัวอย่าง บ้านวิเศษ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีเด็กสาวสองคนพี่น้องชื่อ แก้วกับขวัญ ทั้งคู่เป็นเด็กกำพร้า ยากจนอาศัยอยู่ด้วยกันในกระท่อมเก่าๆ เพียงสองคนเท่านั้น แก้วเป็นเด็กสาวที่ขยันขันแข็ง ทุกวัน แก้วจะตื่นแต่เช้า หุงหาอาหารให้ตัวเองแล้วก็ต้องล้างจาน ชาม หม้อ ไห จนสะอาด ก่อนที่จะออกไปรับจ้างเขาทำงาน แล้วรีบกลับมาหุงหาอาหารในตอนเย็น ส่วนขวัญ ผู้น้อง เป็นเด็กสาวที่เกียจคร้านมาก ทุกวันขวัญจะตื่นนอนตอนสายโคง กินข้าวที่พี่ทำให้โดยไม่ยอมช่วยทำอะไร ขวัญมีหน้าที่ทำความสะอาดบ้าน ขณะที่แก้วออกไปทำงาน ขวัญก็จะทำงานบ้านอย่างลวกๆ เพื่อจะได้ไปเที่ยวเล่น ทำให้แก้วต้องกลับมาทำงานบ้านอีกครั้งทุกเย็น อยู่มาวันหนึ่งพื้นที่บ้านของแก้วจนจะหมด แก้วจึงรีบเข้าไปในป่าเพื่อหาฟืนมาไว้ใช้ทำอาหาร แก้วเดินลึกเข้าไปในป่าทุกทีทุกที ในที่สุดเธอก็ได้พบกับบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนั้นเป็นบ้านที่สวยงามมาก แต่สกปรกรกรุงรังไปหมด พอแก้วมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้าน บ้านก็พูดขึ้นว่า “สาวน้อย ผู้อารี โปรดทำความสะอาดฉันทีเถอะ” “ได้ซีคะ” แก้วพูดอย่างใจดี “ฉันชอบทำความสะอาดบ้าน”..... ฯลฯ

7. อภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ซึ่งให้เห็นข้อดี ข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล
3. ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับในบทนำ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ตัวอย่าง มาเลิกสูบบุหรี่กันเสียที

การสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ นักวิทยาศาสตร์ในอเมริกาและอังกฤษที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับบุหรี่โดยตรงค้นพบว่าการสูบบุหรี่ทำให้เกิดมะเร็งในปอด การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคหลอดเลือดอีกเสบเรื้อรัง คนสูบบุหรี่จะต้องตายด้วยโรคหัวใจได้ง่ายกว่าคนไม่สูบบุหรี่ การสูบบุหรี่ทำให้เกิดโรคเกี่ยวกับหัวใจและหลอดเลือด โรคถุงลมโป่งพอง และโรคปอดพิการอื่นๆ

โทษของบุหรี่เหล่านี้น่าจะเป็นเหตุผลเพียงพอให้เราเลิกสูบบุหรี่กันเสียที เพราะการสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอย่างยิ่ง ดังที่กล่าวแล้ว

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บอกเวลาหรือสถานที่
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด

3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด
2. ใช้คำศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ
3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ตัวอย่าง

ตัวอะโนลและกิ่งก้านอื่นๆหลายชนิด สามารถเปลี่ยนสีตัวเองได้ ถ้ามันไปเกาะอยู่ที่ใบไม้ตัวมันก็จะเปลี่ยนเป็นสีเขียว ถ้ามันคลานไปตามฝั่งแม่น้ำที่เป็นทราย มันก็จะกลายเป็นสีเหลืองๆ

ทดลองเอาตัวอะโนลวางบนใบไม้ ที่นี้พอเอามันมาใส่กล่องเปล่าๆ คุณมันจะเปลี่ยนเป็นสีเขียว เหมือนสีกล่อง ฯลฯ

เพื่อให้การจัดรูปแบบของการให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การใช้ภาษาที่หลากหลายในชีวิตประจำวันตามเป้าหมายของหลักสูตร บทเรียนและกิจกรรมที่นำมาจัดเป็นบทเรียนหรือกิจกรรม จึงควรพิจารณาหลักการของแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน ลักษณะต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในบริบทในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนย่อมจะได้แนวทางการจัดลำดับเนื้อความเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมและรู้จักการเลือกใช้องค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ ได้ด้วย เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ ฯลฯ จึงนับว่าแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานนี้ จะช่วยให้การพัฒนากระบวนการใช้หลักสูตรวิชาภาษาเป็นไปอย่างเป็นระบบ และมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียน ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้และไม่สับสนในการปฏิบัติเมื่อฝึกการใช้ภาษาพร้อมทั้งเข้าใจกฎเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์ ตามลักษณะการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงใช้หลักการของแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานมาใช้ในการปรับพัฒนาสื่อการสอน กระบวนการสอน โดยคำนึงถึงการให้รูปแบบภาษา การฝึกทักษะทางภาษาและการให้โอกาส ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้ด้วยตนเองต่อไป (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช . 2536 : 26-30)

2.3 งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker and other. 1983 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษ เทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลีย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูด และการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker and other. 1987 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับโปรแกรมที่ เทรเกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby และ Marryvale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

2.4 งานวิจัยในประเทศ

วอล์คเกอร์ บาร์ทเลต และเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (Walker, Barlette and Rattanavich. 1984 : 58) ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้นาน ทั้งๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

ศุภลักษณ์ สัตยวณิช (2537 : 102) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษา

อังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นวลจันทร์ แซ่เท้น (2538 : 75) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 100 คน ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รัชนิภา ทองสุทธิ (2533 : 12) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับวิธีสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วรณูปถัมภ์ อำเภอกำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร จำนวน 80 คน ระยะเวลา 8 สัปดาห์ ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 144) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน ระยะเวลา 16 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สายสุนีย์ เดิมสินสุข (2535 : 128) การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล จำนวน 60 คน ระยะเวลา 16 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า ความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เอกสารเกี่ยวกับความคิดรวบยอด

3.1 ความหมายของความคิดรวบยอด

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 201) กล่าวว่า ความคิดรวบยอดเป็นผลจากการคิดประเภทต่างๆ จากเรื่องราวเหตุการณ์ บุคคล ที่คนได้ประสบพบผ่านแล้วบันทึกไว้ในความทรงจำ โดยใช้สัญลักษณ์เข้มข้นกลั่นกรอง

จรูญ โกมลบุญย์ (2528 : 214) กล่าวว่า ความคิดรวบยอด หมายถึง กรรมวิธีในการเรียนรู้การรวมพวงของสิ่งต่างๆ

พนทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 20) กล่าวว่า ความคิดรวบยอด หมายถึง ข้อสรุปหรือสัญลักษณ์ที่สื่อลักษณะนามธรรม ซึ่งทำให้เราเข้าใจโลกด้านกายภาพ และโลกทางด้านสังคม

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532 : 18) กล่าวว่า ความคิดรวบยอด หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งเร้าซึ่งมีลักษณะเฉพาะ

เดลลา (Della. 1995 : 280) กล่าวว่า ความคิดรวบยอด หมายถึง ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์ต่างๆที่บุคคลได้ประสบ

สรุป ความคิดรวบยอด หมายถึง ความเข้าใจสิ่งต่างๆที่บุคคลได้ประสบ โดยผ่านกระบวนการคิดรวบรวมข้อมูลภายใน แล้วบันทึกข้อมูลนั้นไว้ในความทรงจำ ซึ่งทำให้เข้าใจโลกด้านกายภาพ และด้านสังคม

3.2 ประเภทของความคิดรวบยอด

ความคิดรวบยอด แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.2.1 ความคิดรวบยอดที่ง่าย ๆ (Simple Concept) เป็นความคิดรวบยอดที่มีคุณลักษณะเฉพาะที่เด่นในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น การบวก เป็นคุณลักษณะเฉพาะที่เด่นในเรื่องการเพิ่มจำนวนหรือปริมาณให้มากขึ้น เป็นต้น

3.2.2 ความคิดรวบยอดที่ซับซ้อน (Complex Concept) เป็นความคิดรวบยอดที่มีคุณลักษณะเฉพาะที่เด่นมากกว่า 1 ด้านขึ้นไป เซคโค. (Ceco. 1968 : 390-393) แบ่งเป็น 3 ประเภทย่อย คือ

1. ความคิดรวบยอดเชื่อมต่อกัน (Conjunctive Concept) เป็นความคิดรวบยอดที่มีคุณลักษณะเฉพาะที่เด่นๆ มาเชื่อมต่อกัน เช่น ความคิดรวบยอดในเรื่องที่ตั้งของประเทศไทย ซึ่งระบุทั้งเส้นรุ้ง และเส้นแวงว่า ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 5-21 องศาเหนือ และเส้นแวงที่ 97-106 องศาตะวันออก เป็นต้น

2. ความคิดรวบยอดที่ไม่เชื่อมต่อกัน (Disjunctive Concept) เป็นความคิดรวบยอดที่มีคุณลักษณะที่ตรงกันข้าม เช่น ความคิดรวบยอดในเรื่องบรรพบุรุษของชนชาวไทย แนวคิดหนึ่งระบุว่า บรรพบุรุษของชนชาวไทยอพยพมาจากเทือกเขาอัลไต ทางตอนใต้ของจีน แต่อีกแนวคิดหนึ่ง ระบุว่าบรรพบุรุษของชนชาวไทยมีถิ่นกำเนิด ณ บริเวณดินแดนที่ประเทศไทยตั้งอยู่ในปัจจุบัน เป็นต้น

3. ความคิดรวบยอดชนิดสัมพัทธ์ (Relative Concept) เป็นความคิดรวบยอดที่ต้องใช้ความสัมพันธ์ของลักษณะเด่นของสิ่งเร้ามากกว่า 2 สิ่งขึ้นไป เช่น ความคิดรวบยอดชนิดสัมพัทธ์ในเรื่องรถไฟ กระแสน้ำ และเศรษฐศาสตร์

กรณีรถไฟ : ในระยะทางที่เท่ากันขบวนแรกวิ่งช้าต้องใช้เวลามาก ขบวนหลังวิ่งเร็ว ใช้เวลาน้อย

กรณีกระแสน้ำ : เรือที่แล่นตามน้ำจะวิ่งเร็วกว่าเรือที่แล่นทวนน้ำ

กรณีหลักเศรษฐศาสตร์ : ในเรื่องสินค้าหรือบริการ ถ้ามีการเสนอมากกว่าการสนองสินค้าหรือบริการจะมีราคาถูกลง แต่ถ้ามีการสนองมากกว่าการเสนอสินค้านั้นจะมีราคาแพง เป็นต้น

3.3 กระบวนการเกิดความคิดรวบยอด

แมค โคนอลด์ (McDonald) ได้กล่าวถึงกระบวนการเกิดความคิดรวบยอดว่า จะต้องผ่านกระบวนการ 2 ขั้นตอน คือ

1. การพินิจพิเคราะห์ (Discrimination) คือ ผู้เรียนจะต้องพินิจพิเคราะห์ในตัวสิ่งเร้าว่ามีลักษณะเฉพาะอย่างไร มีคุณค่าอย่างไร เช่น ผู้เรียนเรียนรู้ความคิดรวบยอดในเรื่องผลแอปเปิ้ลมีลักษณะเฉพาะและคุณค่าของแอปเปิ้ล

2. การสรุป (Generalization) คือ ผู้เรียนจะต้องสรุปถึงลักษณะเด่นๆ และคุณค่าของสิ่งเร้านั้น จนเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจในสิ่งเร้านั้นๆ เช่น สรุปว่าผลแอปเปิ้ลมีสีแดง ถูกทำกำป็นผลก่อนข้างกลม และผลแอปเปิ้ลต่างจากผลไม้อื่น เช่น ส้ม มะนาว และเชอรี่ เป็นต้น

เซคโค (Cecco. 1968 : 394-396) ได้กล่าวถึงกระบวนการเกิดความคิดรวบยอดว่ามีขั้นตอนดังนี้

1. การสัมผัส (Sensation) ผู้เรียนอาจเกิดความคิดรวบยอดได้เมื่อ ได้สัมผัสสิ่งเร้าโดยใช้อวัยวะสัมผัสอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง เช่น ตา หู ลิ้น จมูก และผิวหนังสัมผัสในสิ่งเร้านั้นๆ

2. การรับรู้ (Perception) เมื่อผู้เรียนได้สัมผัสในสิ่งเร้าแล้วย่อมมีการแปลความหมายในสิ่งที่สัมผัสนั้น เพื่อจะเกิดความคิดรวบยอดขึ้น

3. การจำ (Remember) หลังจากที่ได้สัมผัสในสิ่งเร้าแล้ว ย่อมจะจำสิ่งเร้านั้นได้ว่ามีลักษณะอย่างไร

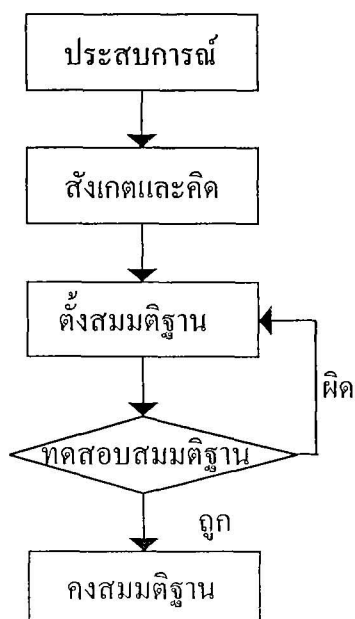
4. การแยกแยะความแตกต่าง (Discrimination) เมื่อผู้เรียนจำสิ่งเร้าได้ ย่อมจะวินิจฉัยวิเคราะห์ และคิดหาเหตุผลเพื่อจำแนกแยกแยะสิ่งเร้าต่างๆ

5. การสรุปรวบยอด (Generalization) หลังจากที่ได้ผู้เรียนวินิจฉัยวิเคราะห์และคิดหาเหตุผล เพื่อจำแนกแยกแยะสิ่งเร้านั้นแล้ว ก็จะเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจในสิ่งเร้านั้นๆ เรียกว่าเป็นความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งเร้านั้นๆ

ชัยพร วิชชาวุธ ได้กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ความคิดรวบยอดโดยสรุปเป็นขั้นตอนไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้เริ่มจากการที่ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ ซึ่งได้แก่ การได้เห็น และได้ยิน ฯลฯ
2. เมื่อเกิดประสบการณ์แล้ว ผู้เรียนจะต้องสังเกตในรายละเอียดปลีกย่อยของประสบการณ์ และคิดเปรียบเทียบ เช่น รูปที่เห็นนั้นมีสีอะไร รูปร่างเป็นอย่างไร สิ่งของ 2 อย่างมีอะไรเหมือนกัน และอะไรที่ต่างกัน
3. จากผลการสังเกตในข้อ 2. ผู้เรียนจะต้องตั้งสมมติฐานว่า ความคิดรวบยอดคืออะไร
4. ผู้เรียนทดสอบสมมติฐาน ถ้าผลปรากฏว่าถูกต้องก็จะคงสมมติฐานไว้ ถ้าผิดก็จะกลับไปสังเกต และคิดตั้งเป็นสมมติฐานใหม่จนถูกต้อง

กระบวนการเรียนรู้ความคิดรวบยอด

ภาพประกอบ 4 : แสดงแผนภูมิลำดับขั้นกระบวนการเกิดความคิดรวบยอด

3.4 วิธีสอนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอด

วิธีสอนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดมีหลายวิธี ซึ่งนักวิชาการได้นำเสนอไว้ ดังนี้

3.4.1 วิธีสอนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดของเคลาส์ไมเออร์ และริปเปิล (Kleausmeior and Ripple)

เคลาส์ไมเออร์ และคณะ (Kleausmeior , and Associates . 1979 : 35-41) ได้เสนอวิธีสอนให้เกิดความคิดรวบยอด คือ

1. เน้นลักษณะของความคิดรวบยอดทั้งลักษณะเฉพาะที่เด่นๆ รวมทั้งคุณค่าของสิ่งนั้นๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดได้ง่ายขึ้น
2. การใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ครูจำเป็นต้องใช้และให้ผู้เรียนใช้ถ้อยคำที่ถูกต้องและเหมาะสมกับความหมายของสิ่งเรานั้นๆ

3. การชี้ให้เห็นถึงธรรมชาติของความคิดรวบยอดในสิ่งเร้านั้นๆ การสอนความคิดรวบยอดจะได้ผลดี เมื่อครูได้สร้างความรู้พื้นฐานให้ผู้เรียนได้ทราบถึงโครงสร้าง และหรือคำจำกัดความหรือหลักการของสิ่งเร้านั้นๆ ก่อน

4. การพิจารณาจัดลำดับของการเสนอตัวอย่าง การสอนความคิดรวบยอดจะประสบความสำเร็จได้เมื่อครูได้ยกตัวอย่างของสิ่งเร้าที่เหมือนกันหรือคล้ายกัน และตัวอย่างของสิ่งเร้าที่ตรงกันข้ามตามลำดับ

5. การมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าด้วยตนเองครูจะต้องสนใจให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในสิ่งเร้านั้นๆ คืบคลานขึ้น

6. การนำไปใช้ประโยชน์ ครูจะต้องจัดกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดเพื่อฝึกทักษะของผู้เรียน ตลอดจนให้สามารถนำความคิดรวบยอดในเรื่องหนึ่งๆ ไปสัมพันธ์กับความคิดรวบยอดอื่นๆ ด้วย

7. การวัดและประเมินผล ครูจะต้องวัดและประเมินผลว่าผู้เรียนเกิดความรู้และความเข้าใจความคิดรวบยอดของสิ่งเร้านั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้ายังไม่ถูกต้องจะต้องเปลี่ยนแปลงและแก้ไขให้ถูกต้องต่อไป

3.4.2 วิธีสอนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดของดี เซคโค (De Cecco)

เซคโค (Cecco. 1968 : 416-418) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนความคิดรวบยอด ไว้ ดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์เชิงประพัตติกรรม ก่อนเริ่มสอนความคิดรวบยอดของสิ่งเร้าใดๆ ครูควรกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพัตติกรรมไว้ให้ชัดเจนและสามารถวัดได้

2. การเน้นลักษณะของสิ่งเร้าให้ชัดเจน ครูจะต้องชี้ให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะที่เด่นๆ ของสิ่งเร้า ตลอดจนคุณค่าของสิ่งเร้านั้นๆ แล้วเน้นคุณลักษณะที่สำคัญๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ

3. การอธิบายด้วยคำพูดที่เหมาะสม ครูจะต้องรู้จักเลือกถ้อยคำที่ถูกต้อง และเหมาะสมในการอธิบายถึงความคิดรวบยอดของสิ่งเร้านั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความเข้าใจ

4. การเสนอตัวอย่างของความคิดรวบยอด ครูจะต้องเสนอตัวอย่างของความคิดรวบยอดในสิ่งเร้าที่เหมือนกัน และในสิ่งเร้าที่ต่างกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเปรียบเทียบกันได้

5. การวัดและประเมินผลความคิดรวบยอด ครูจะต้องวัดและประเมินผลการเรียนรู้ความคิดรวบยอดของผู้เรียนเสมอ

6. การฝึกการให้คำจำกัดความ ครูจะต้องฝึกให้ผู้เรียนให้คำจำกัดความของสิ่งเร้าต่างๆ ให้ถูกต้อง เพื่อจะได้เข้าใจความคิดรวบยอดของสิ่งเร้าต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

7. การให้การเสริมแรง ครูต้องให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนในเชิงบวก เช่น ให้คำชมเชย หรือให้รางวัลแก่ผู้เรียนที่เกิดความคิดรวบยอดในสิ่งเร้าได้อย่างถูกต้อง

3.4.3 วิธีสอนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดของ ออซูเบล (สุรางค์ ไคว์ตระกูล .2541 : 304)

1. เริ่มด้วยความคิดรวบยอดที่มีความหมายกว้าง และมีคุณลักษณะวิฤติที่สามารถคลุมความคิดรวบยอดที่ย่อยออกไปหลายๆชนิด

2. เน้นให้นักเรียนทราบถึงคุณลักษณะวิฤติของความคิดรวบยอด

3. จัดกลุ่มสิ่งเร้าที่มีคุณลักษณะวิฤติร่วมกับความคิดรวบยอดที่ได้บอกผู้เรียนในข้อหนึ่ง

4. ให้ตัวอย่างเฉพาะของสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นสัตว์ วัตถุ สิ่งของที่มีคุณลักษณะเหมือนกับความคิดรวบยอด

5. สรุปลักษณะที่เด่นหรือวิฤติของความคิดรวบยอดย่อย พร้อมกับให้ตัวอย่าง

3.5 ภาษากับความคิดรวบยอด

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 122) กล่าวว่า การรับรู้ภาษาของมนุษย์ส่งผลถึงการเรียนรู้และพัฒนาความคิดรวบยอด เนื่องจาก การสร้างความคิดรวบยอดต้องอาศัยภาษาถ่ายทอดเป็นสื่อกลาง

พินทิพย์ ทวยเจริญ (2528 : 23) กล่าวว่า ความคิดและภาษามีความสำคัญกันอย่างใกล้ชิดจะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ซึ่งทั้งความคิดและภาษาต่างก็เป็นผลของการเข้าใจบทบาทของสัญลักษณ์ กล่าวคือ ภาษาเป็นพาหะช่วยสื่อความคิด ซึ่งถ้าไม่มีภาษาแล้วคนเราไม่อาจแสดงความคิดและแสดงเหตุผลให้ประจักษ์ต่อสังคมได้

สรุป ภาษาและความคิดรวบยอดเป็นของคู่กัน ถ้าบุคคลรู้และเข้าใจภาษา บุคคลผู้นั้นก็จะสามารถสื่อความคิดของตน ให้ผู้อื่นเข้าใจได้

3.6 การอ่านกับความคิดรวบยอด

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2518 : 200) กล่าวว่า ความคิดรวบยอดและการอ่านมีความสัมพันธ์กัน เนื่องจาก ความคิดรวบยอดจะคับแคบหรือกว้างขวางลึกซึ้งหรือตื้นเขินอยู่ที่ว่า เราสามารถเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ เช่น ความรู้ และส่วนประกอบของชีวิตเป็นความจำเข้มนจนกลายมาเป็น ความคิดรวบยอด ความรู้และประสบการณ์ที่เราได้รับมาจากการอ่านนั่นเอง

บันลือ พฤษะวัน (2538 : 2) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดความคิดความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายด้านในการแปลความหรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน

สมุทร เ็นชวนิช (2540 : 1) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การอ่านเป็นปฏิบัติการทางสมอง และกลั่นเนื้อที่สลับซับซ้อนมาอย่างหนึ่ง

สรุป การอ่านมีความสำคัญต่อความคิดรวบยอด เนื่องจาก เป็นการปฏิบัติการทางสมอง ซึ่งอาศัยกระบวนการทางความคิดที่สลับซับซ้อน เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

3.7 งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดรวบยอดทางภาษา

วอเตอร์ส และลอเมนิค (Waters and Lomenick. 1983 : 391-408) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการเข้าใจความคิดรวบยอดโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ทำการทดลองโดยให้นักเรียนเล่าเรื่องจากคำที่กำหนดให้ เช่น คำว่า “Winter” หรือคำว่า “Farm” และ 2 สัปดาห์ต่อมาให้นักเรียนเล่าเรื่องนั้นอีกครั้งหนึ่ง และกลุ่มที่ 2 ทำการทดลองโดยครูเล่าให้นักเรียนฟัง และหลังจากนั้น 2 สัปดาห์ ให้นักเรียนเล่าย้อนกลับ ทำการทดลองเช่นนี้เป็นเวลา 3 เดือน ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีความสามารถในการสรุปความคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่เพิ่มขึ้นจาก 30 เป็น 50 และกลุ่มที่ 2 จาก 27 เป็น 41

บราวน์ (Brown. 1975 : 156-166) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถของเด็กวัย 5-7 ปี ในด้านความทรงจำ การเรียบเรียงเรื่องและการเล่าเรื่องย้อนกลับ ในการทดลองนี้ บราวน์ (Brown) ให้นักเรียนเรียงลำดับเนื้อเรื่องจากรูปภาพ และหลังจากนั้นให้นักเรียนเล่าเรื่องนั้นโดยใช้ภาษาของตนเอง ผลการทดลองปรากฏว่า เด็กนักเรียนอายุ 7 ปี สามารถเล่าเรื่องและลำดับเหตุการณ์ได้ดีกว่าเด็กนักเรียนอายุ 5 และ 6 ปี และจากคำกล่าวของ แฟรต (Fraissee. 1963) และเพียเจต์ (Piaget. 1969) ที่ว่าเด็กเล็กๆ ไม่สามารถเล่าเรื่องย้อนกลับและลำดับเรื่องราวที่ได้ฟังและได้เห็น

เนื่องจากเด็กเล็กๆไม่มีประสบการณ์เพียงพอที่จะสามารถสร้างความคิดรวบยอดได้ แต่จากการศึกษาของ บราวน์ (Brown. 1975) กล่าวว่า เด็กเล็กๆ ที่ไม่สามารถจำเรื่อง เรียบเรียงเรื่อง และเล่าเรื่องย้อนกลับได้ เนื่องจาก เด็กเหล่านั้นยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะสามารถแสดงพฤติกรรม เช่น นั้นได้

เรตต์ (Reid. 1966 : 56-92) คาวนิง (Downing. 1970 : 106-102) และเคลย์ (Clay. 1972) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ความคิดรวบยอดทางภาษาของเด็กโดย เรตต์ (Reid) คาวนิง (Downing) ทำการทดลองโดยใช้วิธีการให้นักเรียนพูดอธิบายความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาของนักเรียนเองซึ่งคำพูดเหล่านั้นเป็นภาษาง่ายๆ ที่เด็กเล็กๆใช้ เช่น เมื่อครูพูดถึงความหมาย “มหัพภาค” (Full Stop or Period) ครูถามนักเรียนเพื่อให้บอกชื่อของเครื่องหมายและครูให้นักเรียนอธิบายวิธีใช้ และหน้าที่ของเครื่องหมายส่วนการทดลองของ เคลย์ (Clay) ใช้วิธีผสมผสานระหว่างการให้นักเรียนพูดอธิบายความหมายของศัพท์เป็นภาษาของตนเอง และยังให้นักเรียนสาธิตแสดงท่าทางประกอบความหมายที่นักเรียนกำลังอธิบาย เช่น ครูถามและให้นักเรียนอธิบาย ซึ่งการอธิบายของนักเรียนจะถูกให้อธิบายและยกตัวอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้วทำให้มองเห็นภาพชัดเจนจากการทดลองการเรียนรู้และเข้าใจความคิดรวบยอดทางภาษาของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวว่าการทดลองทั้ง 2 วิธีนี้มีส่วนช่วยทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านที่ดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมย์ฟิลด์ (Mayfield. 1983 : 161-168) ซึ่งเขาได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการเข้าใจความคิดรวบยอดทางภาษา กับเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลชาวแคนาดา และสรุปได้ว่าการเข้าใจความคิดรวบยอดทางภาษานั้นส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจและมีการพัฒนาด้านกระบวนการอ่านได้ดีขึ้นกว่าเดิม

4. เอกสารเกี่ยวกับความสนใจ

4.1 ความหมาย

ทอร์นไคค์ (Thorndike . 1959 : 118) กล่าวว่า ความสนใจเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึก และความนึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลองแมน (Longman . 1995 : 742) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลแสดงต่อสิ่งต่างๆด้วยความเอาใจใส่และความต้องการค้นหา

ซัมเมอร์ส (Summers . 1995 : 741) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงให้เห็นว่าชอบ และต้องการจะมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น

วารินทร์ สายโอบเอื้อ (2522 : 129) กล่าวว่า ความสนใจ เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ เป็นความรู้สึกในทางที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งจะทำให้แนวโน้มของพฤติกรรมเป็นไปในทางที่ดี

สรุป ความสนใจ หมายถึง ลักษณะหรือพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น

4.2 วิธีวัดความสนใจ

เจเกอร์ และฟร็อคลิก (Jagerd and Frochlich . 1947 : 12-14) ได้เสนอวิธีการวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. พิจารณาความสนใจต่างๆที่แต่ละบุคคลแสดงออก
3. ศึกษากิจกรรมต่างๆที่บุคคลนั้นควรกระทำ
4. ใช้แบบสำรวจความสนใจ

ซูเปอร์ (Super . 1959 : 218-219) กล่าวว่า ความสนใจของบุคคลสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังต่อไปนี้

1. ความสนใจจากการแสดงความรู้สึก (Express Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูด หรือถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ
2. ความสนใจจากการแสดงออก (Manifest Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรมแสดงออกที่สังเกตได้
3. ความสนใจจากการทดสอบ (Test Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากวิชาที่บุคคลนั้นสนใจ
4. ความสนใจจากการสำรวจ (Inventoried Interests) เป็นวิธีศึกษาโดยใช้แบบสำรวจด้วยการให้บุคคลแสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ

4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ไอเซนฮาร์ด (Isenhardt . 1994) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านของนักเรียน ความเชื่อของครูและการสอนเชิงปฏิบัตินิยม โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับชั้นประถมปีที่ 4-6 ผลปรากฏว่า ความสนใจในการอ่านของนักเรียนขึ้นอยู่กับการสอนอ่านขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียน

สุปราณี ศรีไศคำ (2531) เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ และความสนใจในการเรียน การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาณการเรียนกับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาณการเรียนมีความเข้าใจในการอ่าน ความรับผิดชอบ และความสนใจในการเรียน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อร่าม บุญมาไชย (2532 : 87) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการใช่และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ปิยนุช พัฒน์ภิรมย์ (2538 : 102) ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่าการสอนและการจัดกิจกรรม ต่างๆ ที่กล่าวมานี้ ส่งผลให้ความสนใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 6 ห้องเรียน ซึ่งได้รับการจัดชั้นเรียนแบบคละ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม และจับสลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 016) ของกลุ่มทดลอง โดยวิธีสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
2. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 016) ของกลุ่มควบคุม โดยวิธีสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
4. แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษ
5. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. สร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 โดยศึกษาจากหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 016) แบบเรียน และขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน
 - 1.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน
 - 1.3 กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นเนื้อหาในหนังสือ Practice in Comprehension ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 016) จำนวน 2 เรื่อง ใช้เวลา 16 คาบ คาบละ 50 นาที กลุ่มทดลองและควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกันโดยเลือกเนื้อหาตามอรรถลักษณะ (Genre) 2 ชนิด ดังนี้
 - ประเภทการรายงานข้อมูล (Report Genre) เรื่อง “Glass”
 - ประเภทเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) เรื่อง “The Two Swindlers”
 - 1.4 จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่องโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน และอภิปราย / สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู / ทำไอะแกรมสรุปความ

2. ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกัน

3. เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม / เขียนเรื่องของนักเรียนในกลุ่มย่อยตามคำพัง

4. อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้น ในขั้นที่ 3

5. ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา

1.5 นำแผนการสอนที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ผศ. ดร. บังอร พานทอง อาจารย์กุลทิพย์ โลหิตรัตน์ และ อาจารย์วีระศรี นพคุณทอง ตรวจสอบแก้ไข เพื่อให้ได้เกณฑ์ตามเนื้อหาและจุดประสงค์

1.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขในด้านภาษาและไวยากรณ์ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆที่ใช้ในการสอน หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงโดยเพิ่มระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา

2. สร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยศึกษาจากหัวข้อต่อไปนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ. 016) แบบเรียนและขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

2.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน

2.3 กำหนดเนื้อหาที่จะใช้ในการสอน ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกันกับเนื้อหาที่ใช้ในกลุ่มทดลอง

2.4 จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่อง โดยใช้การสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยเน้นกระบวนการสำหรับการสอนภาษา ดังต่อไปนี้

1 ขั้นเข้าใจ ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคและถ้อยคำ ส่วนวนต่างๆ ตลอดจนสัญลักษณ์ รูปภาพ และเครื่องหมาย

2 ขั้นนำไปใช้ ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะ ฟัง พูด อ่านเขียน จนสามารถนำไปใช้สื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆได้

3.ขั้นวิเคราะห์ให้ผู้เรียนสามารถฝึกการเรียนรู้ตามขั้นตอนและวิเคราะห์คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน

4.ขั้นสังเคราะห์ นำมวลความรู้ที่เรียนมาไปถ่ายทอดทางภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้

5.ขั้นประเมินค่า ผู้เรียนเกิดเจตคติต่อภาษาที่เรียน เห็นคุณค่าประโยชน์

2.5 นำแผนการสอนที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ผศ. ดร. บังอร พานทอง อาจารย์กุลทิพย์ โลหิตร์ณะ และ อาจารย์วีระศรี นพคุณทอง ตรวจสอบ เพื่อให้ได้เกณฑ์ตามเนื้อหาและจุดประสงค์

2.6นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขในด้านการใช้ภาษาและไวยากรณ์ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆที่ใช้ในการสอน หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงโดยเพิ่มกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการอ่าน

3. สร้างแบบทดสอบวัดแบบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือดังต่อไปนี้

3.1.1 เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา ของเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 107 - 123)

3.1.2 หนังสือเทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ สำหรับการวัดผลและการประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529)

3.1.3 หนังสือการทดสอบและประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539)

3.1.4 หนังสือเทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ของ ล้วน อังคณา สายยศ (2539)

3.1.5 หนังสือ Language Test at School ของ John Oller (1979)

3.1.6 หนังสือ Classroom Testing ของ เฮตัน (Heaton. 1990)

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง - พูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งมีลำดับและรายละเอียด ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง - พูด โดยให้นักเรียนตอบคำถามจากรูปภาพในลักษณะการโต้ตอบสนทนากันจำนวน 5 ภาพ และบันทึกเสียงลงบนแถบบันทึกเสียง เพื่อนำมาตรวจให้คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน โดยพิจารณาจากการฟังและพูด ดังแสดงรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบถามวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ด้านการฟัง-พูด

การฟัง การพูด	ฟังคำถามเพียงครั้งเดียว (2 คะแนน)	ฟังคำถามซ้ำ (1 คะแนน)	ต้องแปลคำถามให้ฟัง (0 คะแนน)
ได้ตอบได้ถูกต้องแล้ว (3 คะแนน)			
ตอบได้ดีชัดเจนบ้าง แต่เป็นที่เข้าใจ (2 คะแนน)			
ตอบได้แต่ใช้ภาษาไทยบ้าง (1 คะแนน)			
ไม่ตอบ หรือ ตอบได้แต่ไม่เป็นที่ เข้าใจ หรือใช้ภาษาไทยคลลอด เวลา (0 คะแนน)			

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่านเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือกที่วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญการลำดับความและการวิเคราะห์ความ จำนวน 45 ข้อ

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความจากภาพ จำนวน 3 ภาพ โดยวัดความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนลำดับความบรรยายเหตุการณ์ โดยให้สื่อความหมายได้ ตลอดจนมีความถูกต้องในเรื่องการใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดและมีความสมบูรณ์ในการเขียน มีรายละเอียดดังนี้

1. เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนยึดหลักการตรวจให้คะแนน ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังแสดงรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. ลำดับความ (Writing Organizing)	5
2. ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมาย (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

3.3 นำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับไปให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ ผศ. ดร. บัณฑิต พานทอง ผศ. เขาวนา ชวลิตธำรง และอาจารย์วิระศรี นพคุณทอง ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์กำหนดความคิดเห็น ดังนี้

คะแนน 1 สำหรับข้อสอบที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อและนำไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งแบบทดสอบวัดความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด แต่ละภาพได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากกว่า 0.5 โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านได้เสนอแนะการใช้ภาษาในการตั้งคำถามในแต่ละข้อของแบบทดสอบ ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการอ่านได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากกว่า 0.5 จำนวน 45 ข้อ และแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการเขียนได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากกว่า 0.5 จำนวน 1 ภาพ

3.4 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้ว และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ทดสอบกับนักเรียน จำนวน 10 คน ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการอ่านทดสอบกับนักเรียน จำนวน 100 คน และแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการเขียน จำนวน 10 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าของแบบทดสอบ ดังนี้

3.4.1 หาค่าความง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด จำนวน 5 ภาพ โดยนำข้อสอบมาวิเคราะห์แบบอัตราการใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความง่าย (P_E) และค่าอำนาจจำแนก (D) จากสูตรของ

D.R. Whitney และ D.L. Sabers (ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 199-201) ได้ค่าความง่ายเท่ากับ .43 - .61 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .47 - .83

3.4.2 หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัด

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยนำแบบทดสอบจำนวน 45 ข้อ มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ ข้อถูกได้ 1 คะแนน ข้อตอบผิด หรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน และนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยการเปิดตารางสำเร็จของจุง-เดห์ ฟาน (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 191-195) ได้ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .30 - .91 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .23 - .69

3.4.3 หาค่าความง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถ

ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน โดยนำข้อสอบมาวิเคราะห์แบบอัตราการใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความง่าย (P_E) และค่าอำนาจจำแนก (D) จากสูตรของ D.R. Whitney และ D.L. Sabers (ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 199-201) ได้ค่าความง่ายเท่ากับ .49 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .50

3.4.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านที่

คัดเลือกแล้วตามเกณฑ์ในข้อ 3.4.2 จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 97 คนเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 215) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .68

3.4.5 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน ของแบบ

ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 211) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .87

3.4.6 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 211) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .97

4. สร้างแบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษด้านการอ่านจากหนังสือ

4.1.1 หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2530)

4.1.2 Concept Development in the Primary School ของ แลงฟอร์ด (Langford. 1987)

4.1.3 Multiple Reading Skills ของ บอนนิง (Bonning. 1995)

4.2 สร้างแบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษด้านการอ่าน จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัย โดยวัดความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านซึ่งมีเกณฑ์การให้ คะแนนดังนี้

บอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ 5 คะแนน

ไม่สามารถบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ 0 คะแนน

4.3 นำแบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบทดสอบ และทางคณาวิชาภาษาอังกฤษ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ตรวจแก้ไขในข้อคำสั่งของแบบทดสอบ และได้แบบทดสอบ จำนวน 1 ข้อ

5. สร้างแบบทดสอบตามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

5.1 ศึกษาการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือจากหนังสือ

5.1.1 หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยของวิเชียร เกตุสิงห์ (2530)

5.1.2 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของ ปิยนุช พัฒนภิรมย์ (2538 : 165 - 168)

5.2 สร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 37 ข้อ ซึ่งมีคำถามในด้านต่อไปนี้

- 5.2.1 ความรู้สึกชอบหรือพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 5.2.2 ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
- 5.2.3 ความมานะพยายาม และเอาใจใส่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- 5.2.4 การมองเห็นประโยชน์ และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

5.3 กำหนดเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน และการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า ตามวิธีของ ลิเคิร์ต(Likert Scale) ดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

5.4. นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 37 ข้อ ที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขในด้านการใช้ภาษาและข้อความของแบบสอบถาม

5.5 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขไป ทดสอบกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละข้อเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับ คะแนนของคนที่ตอบได้ จากคะแนนสูงสุด ถึงต่ำสุด แล้วนำมาแบ่งกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนมาทดสอบค่า t สำคัญ โดยวิธีการ ของการแจกแจงที่ (t – distribution) โดยจะเลือกแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่มีค่า t มากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 215 –216) คัดเลือกแบบสอบถามไว้จำนวน 20 ข้อ

5.6 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามเกณฑ์ ในข้อ 5.5 ไปทดสอบกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของ
แบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 218) ได้
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .89

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้ดำเนินการทดลองได้ดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control
Group Pretest - Posttest Design (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249) ดังตาราง 3
ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ER	แทน	กลุ่มทดลอง
CR	แทน	กลุ่มควบคุม
T_1	แทน	การสอบก่อนทดลอง
T_2	แทน	การสอบหลังทดลอง
X	แทน	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2
$\sim X$	แทน	การสอนตามคู่มือครู

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง มีวิธีดำเนินการ ดังนี้

ใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียน จากประชากร 6 ห้องเรียน ซึ่งจัดแบบคละกัน และจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

2.2 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้ในการทดลองครั้งนี้

2.3 ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pre - test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.4 ดำเนินการสอนโดยผู้ทำการทดลองเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที แต่ละกลุ่มสอน 4 คาบต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 4 สัปดาห์ กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษารูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

2.5 ทำการทดสอบหลังการสอน (Post - test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test for Independent Samples

2. เปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t - test for Independent Samples

3.เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
โดยใช้ t -test for Independent Samples

4.เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test for Dependent Samples

5.เปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t -test for Dependent Samples

6.เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test for Dependent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 การคำนวณหาค่าเฉลี่ยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ .2539 : 73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนนใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ .2539 : 77)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้สูตร (ลิวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2539 : 249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและแบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาอังกฤษด้านการอ่านโดยใช้สูตรเทคนิค 27% ของ จุง - เทห์ - ฟาน (Chung - Teh - Fan)(ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2539 : 191)

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยใช้สูตร KR - 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์สัน (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2539 : 215)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{\sigma^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนนักเรียนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด}}$
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่งๆ คือ $1 - p$
	σ^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2.4 หาค่าความง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง - พูด และการเขียนโดยใช้เทคนิค 25 % ของ ดี อาร์ วิทนี และ ดี แอล เซเบอร์ส (D.R. Whitney and D.L. Sabers) ดังนี้ (ถ้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2539 : 199-200)

$$P_E = \frac{S_U + S_L - (2N X_{\min})}{2N (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	P_E	แทน	ดัชนีค่าความง่าย
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มเก่ง หรือกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

2.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง - พูด และการเขียน ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2539 : 201)

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

2.6 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการแจกแจงที (t - distribution) ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2539 : 215 - 216)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.7 หาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนการฟัง - พูด และการเขียน ของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณค่าจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ . 2539 : 210)

$$r_{tt} = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
	N	แทน	จำนวนคน

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t - test for Independent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2537 : 177)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนในกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของผลต่างของคะแนนในกลุ่มควบคุม

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t – test for Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2537 : 201)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	D	แทน	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายดังนี้

N แทน จำนวนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลต่างระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

$\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลอง

$\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลอง

S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบ t

* แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง – พูด การอ่าน และการเขียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาคำนวณโดยใช้ t – test for Independent Samples ปรากฏผลในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด การอ่าน และ การเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S^2	t
การฟัง – พูด		5			
กลุ่มทดลอง	48		.83	.27	3.28**
กลุ่มควบคุม	48		.48	.28	
การอ่าน		20			
กลุ่มทดลอง	48		5.41	5.58	2.42**
กลุ่มควบคุม	48		2.06	3.65	
การเขียน		20			
กลุ่มทดลอง	48		3.27	2.87	5.46**
กลุ่มควบคุม	48		1.49	2.24	
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน การฟัง-พูด การอ่านและการเขียน					
กลุ่มทดลอง	48	45	9.50	8.72	5.67**
กลุ่มควบคุม	48	45	4.03	6.17	

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2.การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เพื่อเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาคำนวณโดยใช้ $t - test$ for Independent Samples ปรากฏผลในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเต็ม	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	5	48	1.66	5.67	2.48 **
กลุ่มควบคุม	5	48	.62	2.80	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 2 มีความความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3.การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 2 กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในกลุ่ม

ทดลองและกลุ่มควบคุมมาคำนวณโดยใช้ $t - \text{test for Independent Samples}$ ปรากฏผลในตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่าง	N	X	$\overline{S^2}$	t
กลุ่มทดลอง	48	4.06	36.11	2.61 **
กลุ่มควบคุม	48	1.52	8.59	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4.การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏดังตาราง 7 - 10

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	ΣD	t
กลุ่มทดลอง	48				
การฟัง – พูด		2.74	3.56	40.00	10.95 **
การอ่าน		7.02	12.43	260.00	15.88 **
การเขียน		10.70	13.97	157.00	13.37 **
กลุ่มควบคุม	48				
การฟัง – พูด		2.75	3.23	23.50	6.35 **
การอ่าน		8.97	11.04	99.00	7.48 **
การเขียน		11.71	13.20	71.5	6.88 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการฟัง-พูด อ่าน และเขียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	ΣD	t
กลุ่มทดลอง	48	3.13	4.79	80	4.85 **
กลุ่มควบคุม	48	3.23	3.85	30	2.59 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่านักเรียนมีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	ΣD	t
กลุ่มทดลอง	48	51.18	55.25	195.00	4.65 **
กลุ่มควบคุม	48	51.87	53.39	73.00	3.00 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่านักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 6

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู สรุปสาระสำคัญและผลการศึกษาดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และ การสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และ การสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านหลังการทดลองของนักเรียน กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ที่เรียนวิชา อ 016 (ภาษาอังกฤษหลัก 10) จำนวน 6 ห้องเรียน ซึ่งทำการจัดห้องเรียนแบบคละกัน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ได้รับการจัดแบบคละกัน จึงใช้การสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) โดยการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มจาก ประชากร 6 ห้องเรียนและจับสลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นแผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จำนวน 2 แผน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักขั้นตอนการสอนของ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย จำนวน 16 คาบ คาบละ 50 นาที

2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุมเป็นแผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดหลักการสอนตามคู่มือครูของหนังสือศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา จำนวน 16 คาบ คาบละ 50 นาที

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ฉบับ ดังนี้

3.1 ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด เป็นข้อคำถามภาษาอังกฤษ ซึ่งถามเพื่อแสดงความคิดเห็นจากรูปภาพได้ค่าความง่ายเท่ากับ .58 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .83 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92

3.2 ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน เป็นแบบทดสอบ แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ วัดความสามารถในการอ่านด้านการจับใจความสำคัญ ดีความ และวิเคราะห์ความ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์แล้ว โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .26 -.91 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .23 -.70 ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .68

3.3 ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ เป็นแบบเขียนบรรยายภาพ 10 ประโยค วัดความสามารถด้านการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ และการลำดับความ ซึ่งแบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้ว โดยมีค่าความง่ายเท่ากับ .49 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .50 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .97

4. แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ วัดความสามารถด้านการจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งแบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงแบบเชิงเนื้อหาและความสอดคล้องกับจุดประสงค์ จากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

5. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน พฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยมีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการวิเคราะห์คุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 5.00-8.07 แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับได้เท่ากับ .89

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาสอนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทั้งสิ้น 32 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ทำการปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายการเรียนรู้ ประสงค์การเรียนรู้ และวิธีประเมินผลการเรียน

2. ทำการทดลองก่อนการเรียน(Pretest) ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ดำเนินการสอน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่มใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาการสอนเท่ากันคือ 16 คาบ คาบ ละ 50 นาที ใช้เวลากลุ่มละ 4 คาบต่อสัปดาห์เป็นเวลา 4 สัปดาห์ แตกต่างเฉพาะวิธีสอน กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กลุ่มควบคุมใช้การสอน ตามคู่มือครู

4. ทำการทดสอบหลังการเรียน(Posttest)ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดจากการอ่าน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

โดยใช้ t- test for Independent Samples

2. เปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test for Independent Samples
3. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test for Independent Samples
4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test for Dependent Samples
5. เปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test for Dependent Samples
6. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test for Dependent Samples

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์รูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์รูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู จากผลการศึกษาค้นคว้า สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา โดยผ่านประสบการณ์ตรงทุกด้านของทักษะภาษาที่อาศัยหลักการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของแฮมเมอร์ (Hammer. 1991:40 Citing Krashen and Terell. 1982) เพื่อให้ ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้ไคอะแกรมสรุป ความซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษา เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความจากบริบททาง ภาษาในแต่ละกาลและเทศะต่าง ๆ และเป็นการสอนที่ยึดหลักแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการสื่อความหมาย ด้วยการใช้เสียง และการใช้ตัวอักษรเพื่อให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเอง ทำให้ผู้ เรียนเกิดประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา ดังนั้นการพัฒนาทางภาษาจึงเป็นไปตามธรรมชาติทั้งทาง ด้านการฟัง – พูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของมอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59- 66) ถือการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นจำเป็นต้องใช้กิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทำ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจากการปฏิบัติ

1.2 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาการสอนภาษา ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นของตนแบบบูรณาการทั้งทักษะการฟัง – พูด การอ่านและ การเขียน โดยเริ่มจากการอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปรายเรื่องที่อ่านร่วมกันในขั้นตอนที่ 1 และใน ขั้นตอนที่ 2 ครูโยงเรื่องเข้าสู่เรื่องของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสด้านการแสดงความคิดเห็น และได้พูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์เดิมของตนที่ได้ประสบมาในขั้นที่ 3 นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดีกทักษะการเขียน ฝึกให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ และ ทำให้เกิดการ ทำงานร่วมกันในกลุ่ม นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ และความเป็น ประชาธิปไตย ในขั้นที่ 4 ผู้เรียนมีโอกาสดูความคิดในเชิงวิเคราะห์มากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนต้อง อภิปรายและวิเคราะห์อรรถลักษณะทางภาษาที่เขียนในขั้นที่ 3 และขั้นที่ 5 เป็นการทำกิจกรรมทาง ภาษาเพื่อฝึกทบทวน และย้ำความแม่นยำ ตามอรรถลักษณะทางภาษาในขั้นที่ 1 โดยใช้เกมในการจัด กิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรมมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่าขั้นตอนการ สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 5 ขั้นตอนมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามบริบท ภาษาต่าง ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ อัจฉรา (อัจฉรา วงศ์โสธร . 2537; อ้างอิงจาก

Widdowson. 1992) ที่ว่าการสอนภาษาในปัจจุบันเน้นความหมายเชิงปฏิบัตินิยมซึ่งเกิดจากการที่ภาษามีปฏิสัมพันธ์กับผู้สื่อสารและการบริบทแวดล้อม และเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมภาษาคด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของเสาวลักษณ์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531) สุภัทรา (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 และ สุมิตรา (สุมิตรา อังวัฒนากุล. 2539) ที่ว่าการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนสามารถฝึกกิจกรรมภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยครูมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือ

1.3 ด้านการวัดผลและประเมินผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการวัดผลที่ใช้การทดสอบเชิงปฏิบัติการ (Pragmatic Test) ซึ่งเป็นการวัดผลที่มีลักษณะไม่เป็นทางการ ผู้สอนสามารถประเมินผลผู้เรียนได้ตลอดทุกขั้นตอนการสอนโดยการสังเกต พฤติกรรมของผู้เรียนในขณะปฏิบัติกิจกรรม และสามารถวัดความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนโดยการสังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และ นักเรียนกับนักเรียน วิธีการวัดผลลักษณะนี้ยังสามารถทำให้ผู้เรียนทราบถึงพัฒนาการทางภาษาของตนเอง และหาโอกาสแก้ไขได้

2.การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ในขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับครู ทำไคอะแกรมสรุปความ ในขั้นตอนนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีและรวดเร็วขึ้น และสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้เนื่องจากการสอนขั้นนี้อาศัยหลักการของทฤษฎีโครงสร้างระดับยอด (Top – Level Structure) มาช่วยสรุปเรื่องที่อ่านและผู้เรียนยังสามารถเข้าใจโครงการเขียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ชนิดด้วยกันคือ การบอกรายละเอียด หรือรายการ (Descriptive of Listing) การสรุปปัญหาและข้อแก้ไข (Problem

solution)การสรุปหาเหตุและผล(Cause and Effect)และการเปรียบเทียบ(Comparison - Contrast) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย . 2536 ; อ้างอิงมาจาก Bartlett. 1978,1985,1986)โครงการเขียนนี้เป็นการเขียนที่ช่วยให้ ผู้เรียนเข้าใจความคิดรวบยอดของเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ถ้าผู้เรียนสามารถเข้าใจโครงการเขียนดี และฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอผู้เรียน ก็จะสามารถอ่าน เขียน และสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว

3.การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอาจพิจารณาได้จากเหตุผลดังต่อไปนี้

3.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่นำแนวทฤษฎีการสอนภาษาหลายทฤษฎีรวมกัน เช่นแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนกับผู้เรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเองที่จะสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้โดยมีผู้สอนเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจจนทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติทางบวกในการใช้ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 20) แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติเป็นแนวทฤษฎีที่เน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้และเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนโดยเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายแก่ผู้เรียนและคำนึงถึงหลักจิตวิทยาด้านการให้แรงจูงใจการลดความเครียดและเป็นไปตามลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 21) ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

3.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางการจัดกิจกรรม และเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสอน ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันอภิปราย และสนทนาเรื่องที่อ่านกับครู ในขั้นนี้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับครู ครูเป็นเพียงผู้ชี้แนะให้นักเรียน

ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและร่วมกันอภิปรายคั้งนั้นนักเรียนจึงมีความสนใจและกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรมในการสอน ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียน และอภิปรายร่วมกันในขั้นนี้ นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นส่วนตัวและใช้จินตนาการการของตนเองในการโต้ตอบกัน โดยมีครูเป็นเพียงผู้เสริมต่อการเรียนรู้ของนักเรียนส่วนในขั้นที่ 3 ถึงขั้นที่ 5 เช่นกัน คือนักเรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนของชั้นดังนั้นจึงทำให้นักเรียนรักและพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมเดี่ยวของตนเอง

4.การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 โดย นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอาจพิจารณาได้ว่าเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

4.1 เนื้อหาที่ผู้วิจัยใช้ในการสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่มเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย และความสามารถทางการใช้ภาษาของนักเรียน

4.2 ขั้นตอนการสอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครูกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถใช้ความคิดอย่างเป็นอิสระ และสร้างผลงานของตนเองตามความถนัดและความสนใจ จึงทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มเกิดการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นก่อนการทดลอง

5. เปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูมีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 โดยนักเรียนที่ได้รับการ

สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูมีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอาจพิจารณาได้ว่าเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

5.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 เป็นการสอนโดยการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายและบริบทภาษาทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษาอย่างรวดเร็วซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้นมีพัฒนาการด้านการอ่านสูง สามารถจับใจความสำคัญ และหารายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของกู๊ดแมน และบรู๊ค (Goodman and Burke . 1972 ,1978 ; อ้างอิงจากเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์.2536 :23) ที่ว่ากระบวนการอ่านที่สมบูรณ์ซึ่งทำให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยการถ่ายโยงความคิดรวบยอดจากการอ่านด้วย

5.2 ขั้นตอนการสอนตามคู่มือครูซึ่งนักเรียนต้องปฏิบัติกิจกรรมการอ่านร่วมกันและนักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน รวมทั้งช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ทำให้เกิดความคิดรวบยอดจากการอ่านและสามารถสรุปใจความสำคัญด้วยตนเองได้

6. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอาจพิจารณาได้ว่าเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

6.1 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ทุกขั้นตอนเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม และเน้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระดังนั้นนักเรียนจึงเกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการการใช้ภาษาอังกฤษในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

6.2 การสอนตามคู่มือครู ผู้สอนได้เน้นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมเช่นการทำงานร่วมกันภายในกลุ่ม แบ่งกลุ่มอภิปรายสนทนา สรุปความคิดของกลุ่ม และอีกทั้งยังใช้สื่อประกอบการสอน เช่น แผ่นใส เทปบันทึกเสียง รูปภาพ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจดังนั้นก็ส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ในขั้นตอนการสอนขั้นที่ 1 ผู้สอนอาจนำเทปบันทึกเสียงเปิดให้นักเรียนฟังเนื้อเรื่องเพื่อเป็นการให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา และอาจทำให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการฟังได้

1.2 ในขณะดำเนินการสอนทุกขั้นตอนผู้สอนต้องมีความพยายามและอดทนในการรอคอยให้นักเรียนเกิดความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ผู้สอนควรใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและรู้สึกประสบความสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรม

1.3 ผู้สอนควรมีความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำเพื่อช่วยนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมขั้นที่ 4 โดยอาจเสริมเรื่องของไวยากรณ์ หรือรูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทที่นักเรียนได้นำเสนอ

1.4 กิจกรรมทางภาษาที่ให้ผู้เรียนฝึกเพื่อทบทวนความแม่นยำในขั้นที่ 5 ควรมีความหลากหลายไม่ซ้ำซากจำเจ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ เช่น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พฤติกรรมความเป็นผู้นำของนักเรียน พฤติกรรมการปรับตัวกับสังคม และความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

2.2 ควรมีการทดลองสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาสเปน ฯลฯ

2.3 ควรมีการทดลองการวัดผล และประเมินของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยใช้แฟ้มสะสมงาน(Port Folio)

2.4 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับตัวอย่างที่หลากหลายอาชีพและสถานภาพ เช่น กลุ่มภิกษุสงฆ์ กลุ่มผู้ด้อยโอกาส และกลุ่มผู้ประกอบการแขนงต่างๆ เช่น มัคคุเทศก์ นักหนังสือพิมพ์ คนขับรถแท็กซี่ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กรองจิต ทรงเจียรพานิช. จิตวิทยาการสอนภาษาตามแนวทางภาษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535 .
- กศยา แสงเดช. “ การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู,” วิจัยสนเทศ. 14 (168) : 16 ; กันยายน 2537.
- จรูญ โกมลบุญย์. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ✓ชัยพร วิชชาวุธ. มูลสารจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 6 . กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : ประสานมิตร, 2528.
- ทัศนีย์ สงวนศักดิ์. “ ทำอย่างไรให้เด็กพูดอังกฤษในชั้นเรียน,” สารพัฒนาหลักสูตร. 11(110) : 55 ; เมษายน-พฤษภาคม 2535.
- ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล. การสอนความคิดรวบยอดและหลักการ. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2520.
- นวลจันทร์ แซ่เท็น. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

นลินี บพิตรสุวรรณ. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนและแรงจูงใจในการเขียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอน
ตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2537. อัดสำเนา.

บันลือ พดกษะวัน. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2538.

บุญเหลือ แฝงเวียงและคนอื่นๆ. “ประเมินคุณภาพวิชาภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยม
ศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 6,” ใน เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่องการวิจัย
ทางการศึกษาและการวิจัยเกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งที่ 6 16-20 ตุลาคม 2532 เล่ม 2.
หน้า 1118-1120, กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2532.

ประสาธ อิศรปริดา. จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ : กราฟิเคอาร์ท, 2523.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. ภาษากับความคิด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523.

ปิยนุช พัฒนภิรมย์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจ
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึก
การอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

ผ่าน บาลโพธิ์. “การสอนภาษากับวัฒนธรรม,” ภาษาปริทัศน์ 5(1) : 61 ; 2527.

พรทิพา พานิชาชะกุล. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านการเขียนและความสนใจ
ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

พรพิมล ประสงค์พร. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้
และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เทพมงคลการพิมพ์, 2528.

ไพฑูรย์ แยมประสาน. “นิวซีแลนด์ : เสาเอกด้านการสอนอ่าน,” วิทยจารย์, 39(5) : 9-11 ; พฤษภาคม 2538.

มนทรา ประชาฤทธิ์ภักดี. “พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ เครื่องมือทางภาษาสำหรับการเตรียมตัวเป็นผู้สร้างเทคโนโลยี,” พัฒนาเทคนิคศึกษา, 8(17) : 40 ; มกราคม-มีนาคม 2539.

มยุรี เกราะหัดดี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนสร้างสรรค์และเจตคติด้านร้อยกรองในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบปกติ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

มาลินี จุฑะรพ. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์, 2539.

รัชนิภา ทองสุทธิ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2539.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2539.

วารินทร์ สายโอบเอื้อ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2522.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

วิชาการ, กรม. ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาปีการศึกษา 2538. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2538.

_____. รายงานตรวจสอบคุณภาพการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2530.

- รายงานการตรวจสอบคุณภาพการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2530.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2533.
- “สรุปสภาพการใช้หลักสูตรวิชาภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษา,” ใน การประเมินผล
การใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุงพ.ศ. 2533)
และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุงพ.ศ. 2533).
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.
- หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ,
2539.
- รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา,
2533 .
- รายงานการประเมินการดำเนินโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพมหานคร ingsประมาณ 2540 .
กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา, 2540
- ✓ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาฝ่ายภาษา. เชียงใหม่ : ม.ป.ท., 2519.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย . รายงานสรุปผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
มัธยมศึกษากรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2530. กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมสามัญศึกษา, 2531.
- รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษากรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา
2533. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา, 2533.
- ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการ
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- สมจิต วัฒนาชยากุล. สถิติวิเคราะห์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพรึก, 2532 .

สมุทร เจริญเชาวนิช. เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

สายสุนีย์ เดิมสินสุข. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ

และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบ

การณ์ภาษารูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

ลีปนันท เกตุทัต และคนอื่นๆ. ความฝันของแผ่นดิน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ตะวันออก, 2539.

สุปราณี ศรีใสคำ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบและความ

สนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการ

สอนโดยใช้สัญญาการเรียนกับคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

สุมิตร อังวัฒนกุล. “ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ในการ

เรียนภาษาอังกฤษ,” ครุศาสตร์. 57 ; 2539.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2532.

✓ สุรางค์ ไคว่ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ :

ประยูรวงศ์พรัตน์ตั้ง, 2534.

_____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรัตน์ตั้ง,

2536.

_____. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.

- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และคณะ. “โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หรือโครงการรู้หนังสือในประเทศไทย(2531 - 2538),” ใน รวมผลงานการวิจัยของ
คณาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. หน้า 56 – 69 . กรุงเทพฯ : ฝ่าย
วิจัยคณะศึกษาศาสตร์, 2540.
- อร่าม บุญมาไชย. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดย
ใช้และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- อัญญา วงศ์โสธร . การทดลองและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- _____. เทคนิควิธีสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดผลและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- _____. “วิธีนัยปริศนาศาสตร์และการทดสอบทางภาษาแบบปฏิบัตินิยม,” ภาษาปริทัศน์ :
15 (พิเศษ) : 44 ; 2537.
- Boning , Richard A. Multiple Reading Skills. 2 nd ed. Singapore : Mc Graw-Hill Book, 1995.
- Brinton, D.M., Snow, M.A. and Wesche, M.B. Content - Based Second Language Instruction.
Boston : Heinle & Heinle, 1998.
- Brown, A.L “Recognition, Reconstruction and Recall of Narrative Sequences,” Child
Development. (46) : 156-166 ; 1975.
- Byrne, Donne. Teaching Writing Skills. New York : Longman Group, 1988.
- Clay, M.M. The Early Detection of Reading Difficulties. Auckland : Heinemann, 1972.
- De Cecco, John P. The Psychology of Learning and Instruction. 2 nd ed. London : Mc Graw Hill
Book, 1968.
- De Cecco , John P. The Psychology of learning and Instruction. New Delhi : Prentice
Hall of India Private Limited, 1997.

Devon, Woods. Teacher Cognition in Language Teaching. Cambridge : Cambridge University, 1996.

Downing, J. "Children's Concept of Language in Learning to Read," Educational Research. (12) : 106 – 112 ; 1970.

Smith , Larry E. Methods and Techniques That Work. Bangkok : Thai / TESOL, 1986.

Fontana, David . Psychology for Teachers . 3 rd ed London : Macmillan, 1993.

Fraisse, P. The Psychology of Time. New York : Harper and Row, 1963.

Gay, L.R. Educational Research Competencies for Analysis and Application . 4 th ed. New York : Macmillan , 1992.

Greenwood, John. "Teaching Reading," The Teaching of English as an International Language. Gerry Abbott and others. p. 92-102. Edinburgh : Thomas Nelson and Son, 1992.

Harmer, Jeremy. The Practice of English Language Teaching. New York: Longman Group, 1991.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York: Mc Graw - Hill, 1969.

Heaton, J.B. Classroom Testing. London : Longman, 1990.

Hulse, Stewart H, Howard Eggeth and James Deese . The Psychology of Learning . 5 th ed . New York : Mc Graw - Hill Book, 1980.

Isenhardt , Janet K. Students' Reading Interest : Can Teacher's Beliefs and Instructional Practices Have an Effect ?. Doctor's Thesis. Virginia : West Virginia University, 1996.
photocopied. 4

Jager, Harry A and Froehlich P Clifford. "Guidance Tools for Vocational Shop Instruction," Vocation Instructor's Shop Handbook III. New York : Harper and Brothers, 1947.

Klausmeier, H.J., and Associates. Cognitive Learning and Development : Information Processing and Piagetian Perspective. Cambridge : Ballinger, 1979.

- ✓ Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrel. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford : Pergamon Press, 1983.
- Langford , Peter . Concept Development in the Primary School. New York : Groom Helm, 1987.
- ✓ Mayfield, M.I. "Code Systems Instruction and Kindergarten Children ' s Perceptions of Nature and Purpose of Reading," Journal of Educational Research. (76) : 161-168 ; 1983.
- Oller, John W. Language Test at School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.
- Piaget, J. The Language and thought of the Child. London : Routledge and Kegan Paul, 1959.
- Piaget, J. The Child ' s Conception of Time. London : Routledge and Kegan Paul, 1969.
- ✓ Reid, J.F. "Learning to Think about Reading," Educational Research. (9) : 56-92 ; 1966.
- Scott, William A. and Michael Werthimer. Introduction to Psychological Research. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons. Inc., 1962.
- Silberstein ,Sandra. Techniques and Resources in Teaching Reading. Oxford : Oxford University Press, 1994.
- Skehan, Peter "Task - Based Instruction," Annual Review of Applied Linguistics. (18) : 268 – 286; 1998.
- Skierso, Alexandra. Teaching English as a Second or Foreign Language. Boston : Heinle Publishers, 1991.
- Smith, F . Reading. Cambridge : Cambridge University Press, 1978.
- Summers, Della . Longman Dictionary of Contemporary English. 3rd ed. Essex : Longman Group, 1995.
- Super, Donald E. The Psychology of Career. New York : Harper and Brothers, 1957.
- Thorndike, Robert Ladd and Elizabeth. Hagen. Ten Thousand Careers. New York : Wiley, 1959.

Tuckman, Bruce W. Conducting Educational Research. 4 th ed . Fort Worth : Harcourt
Brace College Publishers, 1994 .

Walker, Richard F. The English Used by Entering Children at Traeger Park School. Canberra :
Australian Curriculum Development Center Occasional Paper, 1983.

Walker, Richard F., B. J. Bartlett and S. Rattanavich. Teacher's Notes on a Program of
Concentrated Language Teaching. October, 1984.

Waters, H.S. and T. Lomenick, "Levels of Organisation in Descriptive Passages : Production,
Comprehension and Recall," Journal of Experimental Child Psychology. (35) : 391-
408; 1983.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แผนการสอนวิชา อ 016 ภาษาอังกฤษหลัก 10
- แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษในการฟัง - พูด
- แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษในการอ่าน
- แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษในการเขียน
- แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน
- แบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

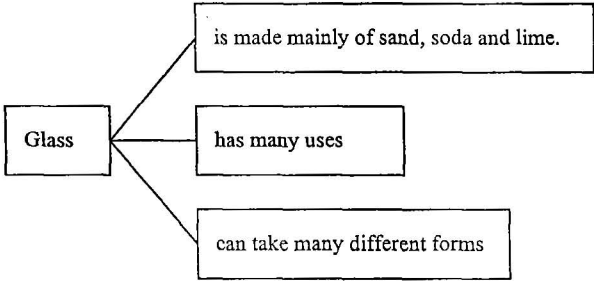
Lesson Plan for Experimental Group

M. 3 English 016 Period 1- 8

Objectives:

1. Students will be able to comprehend the main idea or the story that they have read.
2. Students will be able to tell about their daily lives.
3. Students will be able to write the composition from the given pictures.

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
1 st – 2 nd 100 mins	<u>Step 1</u> : Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process. <u>Activities</u> : 1. A teacher stimulates the students about the usage of something, for example Teak wood, Gasoline or Musical Instruments, showing the pictures and then having them talk with each other. 2. Let the students read the passage. If there are some mistakes, the teacher collects them and discuss with the students in a later session. 3. Ask questions to check the students' Understanding and discuss about the details by drawing the map as follows.	- pictures - a text - an overhead projector - transparencies	- Observe students' talking. - Check students' tasks.	

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
3 rd 50 mins	 <u>Step 2:</u> The teacher transfers the passage in step 1 to the students' daily story and discuss the passage. <u>Activities :</u> 1. Ask the students about many uses of the things around them such as - Can you tell about the things made of glass in your house ? - Do you like the glass products? Why or why not ? 2. Let the students talk to the teacher or each other and write down to show their ideas.	- Pictures	- Observe students' talking and ideas. - Check students' tasks.	

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
4 th 50 mins	<u>Step 3 :</u> Write the new passage. (The students and the teacher negotiate the writing as the same genre as they've learned, or the students write the passage in groups, or individually.) <u>Activities :</u> 1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write. 2. Let each student in different group come out and take turns writing one sentence about the passage until it is completed.		- Observe students' talking. - Check students' tasks.	
5 th 50 mins.	<u>Step 4:</u> Discuss the passage that the students have written in step3 <u>Activities :</u> 1. Let students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written. 2. The teacher helps students explain or classify the grammatical or spelling points. 3. Let students analyze genres of the passage.		- Check students' tasks	

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
6 th - 8 th 150 mins	<u>Step 5</u> : Language activities for revision and accuracy <u>Activities:</u> 1. The teacher takes a picture and lets the students discuss about the picture in groups. 2. Let students talk about the picture and write a passage from the picture. 3. Let students report the passage that they've written and analyze schematic structure and linguistic features of the passage on the blackboard. 4. Check students' understanding by using the language games for example - Jumble Sentences - Cloze	-Pictures -paper sheets	-Check the result of the assessment.	

Lesson Plan for Experimental Group

M. 3 English 016 Period 9- 16

Objectives:

1. Students will be able to comprehend the main idea of the story that they have read.
2. Students will be able to tell about their daily lives.
3. Students will be able to write the composition from the given pictures.

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
1 st - 2 nd 100 mins	<u>Step I :</u> Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process. <u>Activities :</u> 1. A teacher stimulates students to tell a story or asks the students questions like this ... - Have you ever heard Fairy tales ? - Do you like them ? - Can you remember ? Tell me ! 2. Let the students read the passage. 3. Ask questions to check the students' understanding and discuss about the details by drawing the map as follows	- Fairy Tales - a text - an overhead projector - transparencies	- Observe students' talking. - Check students' tasks.	

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
3 rd 50 mins	Causes Effects - The emperor was so interested in new clothes. - Two swindlers came to the land. - He didn't have any time to do his job. - They cheated the emperor by pre tending. to wear the cloth that couldn't be seen by anyone who was unfit for his job. <u>Step 2:</u> The teacher transfers the passage in step 1 to the students ' daily story and discuss the passage. <u>Activities :</u> - Ask the students about something that they have been cheated. Or question like these. - If you are the king ,what will you do with what two swindlers? - What do you think about the king? - Let the students talk to the teacher or each other and write down to show their ideas.	- Pictures	- Observe students' talking. and ideas. - Check students' tasks.	

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
4 th 50 mins	<u>Step 3</u> : Write the new passage. (The students and the teacher negotiate the writing as the same genre as they've learned, or the students write the passage in groups, or individually.) <u>Activities</u> : 1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write. 2. Let each student in different group come out and take turns writing one sentence about the passage until it is completed.		- Observe students' talking. - Check students' tasks.	
5 th 50 mins.	<u>Step 4</u>: Discuss the passage that the students have written in step3 <u>Activities</u> : 4. Let students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written. 5. The teacher helps students explain or classify the grammatical or spelling points. 6. Let students analyze genres of the passage.		- Check students' tasks	

Lesson Plan for Control Group

M. 3 English 016 Period 1- 8

Objectives:

- Students will be able to listen , to speak , to read, and to write English in daily lives.

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
1 st – 2 nd 100 mins	1. Let students find the meaning of new words from the given story and study the Present Simple Tense from the text.	- Paper sheets	- Observe students' understanding	
3 rd – 4 th 100 mins	2. Let students read the story together. 3. Break students into group of 5 each group summarizes the story.	- Overhead projector		
	4. Let students answer the questions from the story that they have read orally.	-Paper sheets	- Observe students' understanding	
		-Pictures	writing	
5 th – 6 th 100 mins	5. Let students answer the questions from the story orally. 6. Let students analyze vocabulary items and sentence structures.			
7 th – 8 th 100 mins	7. Each student writes his own story. 8. Let students tell their story . 9. Let students tell their stories to the whole class. 10. Teacher corrects the mistakes from telling the story. 11. Let the students read the passage. If there are some mistakes, the teacher collects them and discuss with			

	the students in a later session. 12. Ask questions to check the students 'understanding and discuss about the details by drawing the map as follows.			
--	--	--	--	--

Lesson Plan for Control Group

M. 3 English 016 Period 9- 16

Objectives:

- Students will be able to listen , to speak , to read, and to write English in daily lives.

Period	Activities	Materials	Evaluations	Note
Time				
1 st – 2 nd 100 mins	1. Let students find the meaning of new words from the given story and study the Past Simple Tense from the text. 2. Let students read the story . 3. Let students answer the questions from the story the they have read orally.	- Paper sheets - Overhead projector - transparencies - Pictures	- Observe students' understanding - Check students' answers	
3 rd – 4 th 100 mins	4. Break students into group of 5 and summarize the story. 5. Let each group present his / her work to the whole class. 6. The teacher corrects the mistakes from the reported story.	- Pictures	- Check students' writing	
5 th – 6 th 100 mins	7. Let students write their own story 8. Let students take turns telling the story to whole class one by one.	- Pictures	- Check students' Writing	
7 th – 8 th 100 mins	9. Teacher corrects mistakes from telling the story. Let students practice writing vocabularies by playing language games.	- Word card - Pictures	- Check students' understanding	

English Listening and Speaking Test

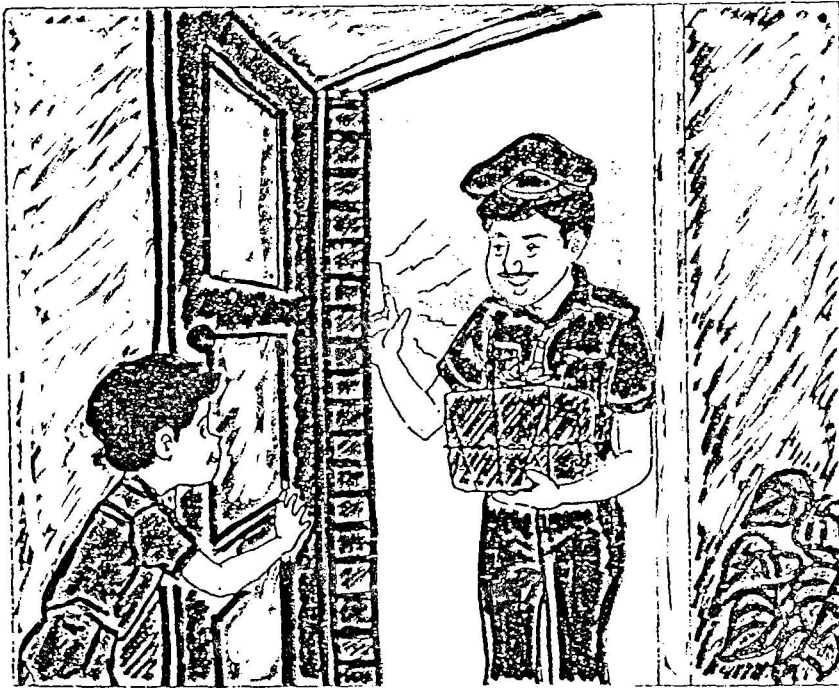

Questions:

1. What can you see in This picture ?
2. What do you think about this picture?

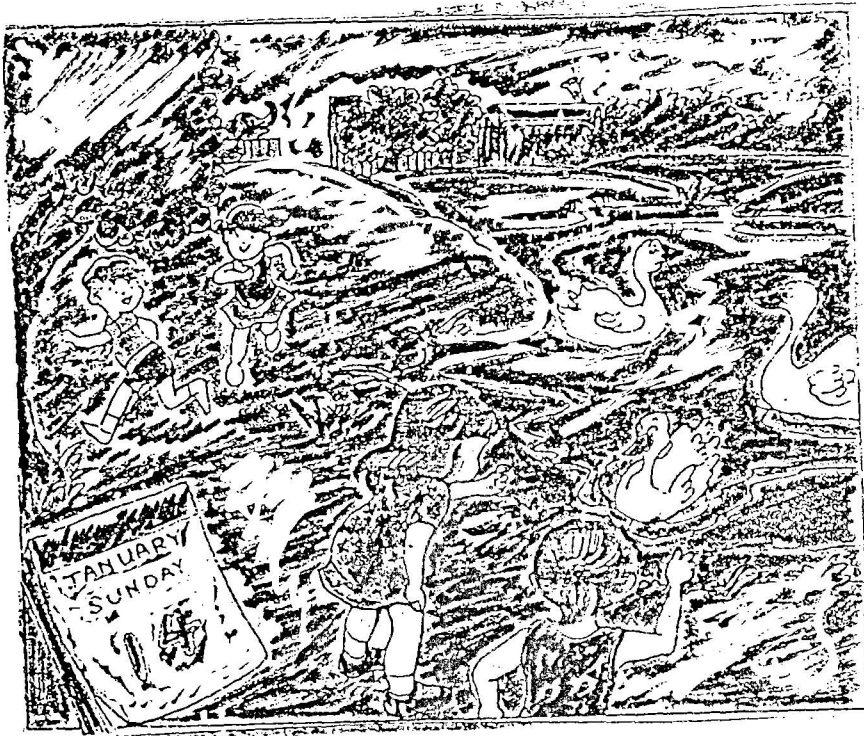
Questions:

1. What do you think about this picture?
2. Do you like it ? Why or Why not?

Questions:

1. What can you see in This picture ?
2. What do you think about this picture?

Questions:

1. What do you think about this picture?
2. Do you like this picture ? Why or Why not?

Questions:

1. What can you see in this picture ?
2. How do you think?

English Reading Test

Read the passages and choose the correct answer.

Yesterday, we talked about the difficulties faced by the earliest settlers who came from England. Today, we move on to a figure of particular importance to those seventeenth-century farmers. As you know, most of the New England settlers were peasants who relied on the handed-down wisdom of their parents and grandparents to guide them in their farming. But this oral tradition was much more difficult to maintain in the New World with its sparse and scattered population, and so writers such as Thomas Tusser began to collect advice for farmers and publish it in farmers' handbooks. Tusser became very important in the 1600's because he gave farmers valuable information in an easy-to-read-and-remember style. In all, Tusser wrote down more than 500 points of good husbandry—from reminders of when to plant crops to how and why to preserve meat—in order to help farmers in their struggle for survival.

1. What is the main topic of the talk?
 - a. Seventeenth-century writers.
 - b. Thomas Tusser's importance to farmers.
 - c. Difficulties faced by early settlers.
 - d. Farming methods in the 1600's.
2. According to the speaker, what was one difference between farming in England and farming in the New World in the seventeenth century?
 - a. The way farming knowledge was passed on.
 - b. The type of people who became farmers.
 - c. The number of farmers who could read and write.
 - d. The methods for preserving meat.
3. What farmers is the speaker referring to?
 - a. Early settlers in England.
 - b. Seventeenth-century peasant farmers around the world.
 - c. The men who worked for Thomas Tusser.
 - d. Seventeenth-century farmers in North America.
4. What did Thomas Tusser write about?
 - a. How to be a good husband.
 - b. How to be good parents or grandparents.
 - c. How to be a good farmer.
 - d. How to pass on traditional wisdom.

Today, we will talk about purchasing and preparing raw fish—a gourmet treat unfamiliar to most Americans. The first fish we will experiment with is the bluefin tuna. Our piece of fish is from Nova Scotia and was flown in fresh today to one of the best fish markets here in New York City. When buying bluefin tuna, you must consider four things: first, the fish should be cold, between 40 and 45 degrees F., but should not be frozen, a process which destroys some of its delicate flavor. Second, you must decide what color of meat best suits your taste. Bluefin meat ranges from bright red to pink. Third, you must know the cut that you are buying. The best cuts come from the muscle around the body cavity. And last, you should know how much to pay for this exquisite fish. What we have here cost \$18.00 a pound in a retail fish market, and would cost 25 to 50 dollars a pound in a restaurant. Now, we will look at some ways to prepare this fish for the table ...

1. Where is the speaker?
 - a. In a cooking class.
 - b. In a retail fish market.
 - c. In an expensive restaurant.
 - d. On an airplane.
2. Where was the bluefin referred to caught?
 - a. In New York.
 - b. In most parts of America.
 - c. In Nova Scotia.
 - d. In unfamiliar locations.
3. What is the speaker's purpose?
 - a. To sell bluefin tuna.
 - b. To explain how to judge bluefin tuna.
 - c. To interest investors in a fish restaurant.
 - d. To analyze the market for fish in New York City.
4. What can be said about the speaker's opinion of bluefin tuna?
 - a. He thinks it should be frozen before it is eaten.
 - b. He thinks it is delicious when eaten raw.
 - c. He thinks it should only be eaten in restaurants.
 - d. He thinks most Americans will not like it.
5. What color is considered to be the best in bluefin tuna?
 - a. blue.
 - b. the brightest red.
 - c. the color is unimportant.
 - d. it depends on individual taste.
6. What will probably happen next?
 - a. The audience will go to a retail fish market.
 - b. The speaker will show photographs of the bluefin tuna.
 - c. Everyone will taste raw fish from a restaurant.
 - d. The speaker will demonstrate how to fix bluefin tuna.

It is hardly surprising that the practice of collecting stamps began much later than that of coin collecting, which has had followers for more than 2,000 years. The fact is that, although various kinds of postal services have existed for perhaps as much as three thousands years, it was not until the adhesive, prepaid stamp (the kind we are all familiar with) was invented in 1836 in Scotland that the potential for stamp collecting emerged. After that, interest was not long in coming and there was already a considerable number of enthusiasts by the middle of the 1850's.

1. What does the speaker believe about stamp collecting?
 - a. It is surprising that coin collecting is so old.
 - b. It is unbelievable that stamp collecting did not start before it did.
 - c. There are obvious reasons why stamp collecting is newer than coin collecting.
 - d. Stamp collecting is older than coin collecting.
2. According to the speaker, how long have postal services been in existence?
 - a. Since 1836.
 - b. Since the middle of the 1850's.
 - c. For about 2,000 years.
 - d. Possibly for 3,000 years.
3. What gave the impetus for stamp collecting?
 - a. The invention of a new kind of stamp.
 - b. The introduction of a postal service.
 - c. A group of enthusiasts in the 1850's.
 - d. The familiarity of the stamps.
4. Once adhesive stamps were introduced, what happened to stamp collecting?
 - a. It was a long time in coming.
 - b. It attracted followers quite quickly.
 - c. It started in Scotland.
 - d. It only showed potential.

About 700 years ago, the Prince of Wales married Princess Joan, the daughter of King John of England. The King gave them Gelert, his favourite hunting dog, as a wedding present. A keen huntsman, the Prince was glad to have such a fine hunting dog.

One morning, as the Prince was about to go hunting, he could not find Gelert. He decided to ride off without the dog. When he returned after the hunt, he saw it running out of his bedroom with blood stains around its jaws. Hurrying into the room, he was shocked to see his baby's cradle overturned. Blind with fury and grief, he killed Gelert with his sword, crying, "Monster, you have devoured my son." Just then, he heard a cry from under the cradle: It was his baby son who lay unharmed, his head resting on the body of a dead wolf. The Prince realised Gelert had saved his son from the wolf. He sadly buried the dog at a place he called Beth Gelert. The grave is still there today.

1. The Prince thought that his son had been killed by

- a. the wolf
- b. a monster
- c. an enemy
- d. his hunting dog

2. While the Prince was out hunting, Gelert was ...

- a. devouring his son
- b. protecting his son
- c. guarding the palace
- d. playing with his son

3. The word 'it' in line 8 refers to the ...

- a. dog
- b. hunt
- c. wolf
- d. prince

4. The word that is nearest in meaning 'devoured' is ...

- a. eaten
- b. killed
- c. shocked
- d. protected

5. The Prince was sad because he had...

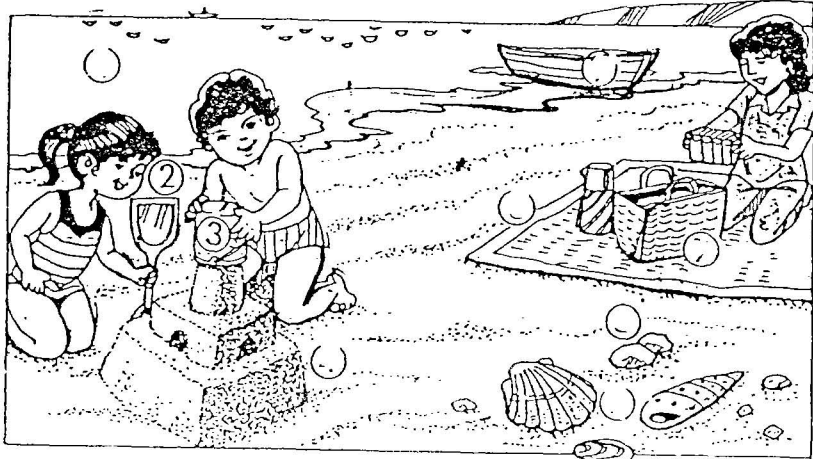
- a. rightly killed Gelert
- b. wrongly killed Gelert
- c. rightly killed the wolf
- d. wrongly killed the wolf

6. A suitable title for this passage is '....'

- a. A Faithful Dog
- b. A Dog and a Wolf
- c. A Dangerous Wolf
- d. A Man's Worst Enemy

English Writing Test

Direction: Look at this picture and write about it of at least 10 sentences.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

English Concept from Reading Test

People build houses with **the** different materials that they can find around them. The kind of house depends upon the weather in the countries.

In Egypt, where the weather is very hot, the houses do not have windows. There is only a small opening near the top of the wind tower. Through this small opening, the breeze will go down the tower into the house. The houses have thick walls which keep the houses cool.

In Norway, where the weather is very cold, the house is built on a layer of stones to keep it dry. The roof is covered with turf and tree bark. The roof is built in such a way that it is very steep so that snow falls off easily.

In India, where it is very wet, the walls of houses are made of bamboo and covered with thick mud. The roof is made of rice straw and is built very steeply so that rain runs off quickly.

In Singapore, most people live in blocks of flats. These take up less space in this crowded city. They have no gardens, so the people hang washing out of the windows on long bamboo poles.

In Africa and India, where the people are very poor, houses made of cardboard boxes and scraps of metals are very common. These villages are called '**shanty towns.**'

In Greenland, the Eskimos live in ice houses called igloos. These igloos are made of ice and are usually round in shape. The ice houses protect the Eskimos from the cold.

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นิยามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงความชอบ พอใจ หรือทำที่เอาใจใส่กระตือรือร้น และความมานะ พยายามในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ตามมาตราวัดของลิเคอร์ท (Likert's Scale)

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วให้เลือกคำตอบตามความคิดเห็นและความรู้สึกที่แท้จริงต่อการเรียนภาษาอังกฤษอย่างเสรีโดยไม่ต้องวิตกกังวล คำตอบของนักเรียนจะเป็นความลับ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และ จะไม่มีผลต่อการเรียน หรือคะแนนสอบของนักเรียน

วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 4 ช่อง คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อนักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วนักเรียนมีความคิดเห็น หรือการปฏิบัติอย่างไรให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อละ 1 ช่อง เท่านั้น

ตัวอย่าง

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
0 ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษ				
00 ข้าพเจ้าไม่เลขาชเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อความ		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นๆ				
2.	ข้าพเจ้ามักจะตั้งใจฟังครูสอนในชั่วโมงภาษาอังกฤษ				
3.	ข้าพเจ้าสนุกและพอใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ				
4.	ข้าพเจ้าชอบให้ครูพูดกับข้าพเจ้าเป็นภาษาอังกฤษขณะเรียนภาษาอังกฤษ				
5.	ข้าพเจ้าชอบให้มีการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษทั้งชั่วโมง				
6.	ข้าพเจ้าจดบันทึกและฝึกกิจกรรมต่างๆ ในชั่วโมง ได้อย่างเข้าใจและครบถ้วน				
7.	ข้าพเจ้ายินดีรับทำงานภาษาอังกฤษเมื่อครูกำหนดให้ทำ				
8.	ข้าพเจ้าสนใจและฟังครูสอนภาษาอังกฤษได้ตลอดทั้งชั่วโมง				
9.	ข้าพเจ้ามักศึกษาข้อมูลหรือเนื้อหาของบทเรียนก่อนจะถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษ				
10.	ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ ทีวี หรือฟังเพลงภาษาอังกฤษมากเป็นพิเศษ				
11.	ข้าพเจ้าชอบเปิดพจนานุกรมหรือหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ๆ				
12.	ข้าพเจ้าชอบเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือภาษาอังกฤษเพิ่มเติม				
13.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้งเมื่อเรียนจบ				
14.	ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมชุมนุมภาษาอังกฤษเป็นปกติ				
15.	ข้าพเจ้าชอบดูนิทรรศการหรือการจัดป้ายนิเทศเป็นภาษาอังกฤษ				
16.	ข้าพเจ้าชอบเข้าค่ายภาษาอังกฤษทั้งภายในและต่างประเทศ				
17.	ข้าพเจ้าชอบให้มีการแข่งขันการตอบปัญหาภาษาอังกฤษ				
18.	ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนทางจดหมายที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ตอบกัน				
19.	ข้าพเจ้าชอบสนทนากับชาวต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ				
20.	ข้าพเจ้าอยากให้โรงเรียนจัดโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนไปศึกษาต่างประเทศ				

ภาคผนวก ข

- แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด
- แสดงค่าความยาก – ง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
- แสดงค่าความยาก – ง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน
- แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ของภาพแบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- แสดงคะแนนความพึงพอใจทางภาษาจากการอ่านก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 10 แสดงค่าความง่าย ค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – พูด

รูปภาพที่	ค่าความง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	.43	.60
2	.61	.47
3	.43	.60
4	.58	.83
5	.52	.64

ตาราง 11 แสดงค่าความยาก – ยาก ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

ข้อ	PL (ต่ำ)	PH (สูง)	P (ยากง่าย)	R (จำแนก)
1	.30	.59	.44	.30
2	.40	.77	.59	.30
3	.18	.44	.30	.30
4	.40	.81	.61	.43
5	.33	.96	.69	.70
6	.77	.92	.85	.26
7	.33	.55	.44	.23
8	.32	.55	.43	.24
9	.11	.69	.38	.60
10	.51	.85	.69	.39
11	.44	.66	.55	.23
12	.51	.88	.71	.43
13	.51	.88	.71	.43
14	.07	.54	.28	.56
15	.44	.96	.74	.64
16	.77	.99	.91	.56
17	.62	.88	.76	.34
18	.03	.59	.26	.69
19	.55	.86	.72	.37
20	.40	.92	.69	.58

แสดงการหาค่าความง่าย ค่าความจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน

$$\begin{aligned}
 P_E &= \frac{S_U + S_L - (2 N X_{\min})}{2 N (X_{\max} - X_{\min})} \\
 &= \frac{77 + 52 - (2 \times 5 \times 8)}{2 \times 5 (18 - 8)} \\
 &= .49
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 D &= \frac{S_U - S_L}{N (X_{\max} - X_{\min})} \\
 &= \frac{77 - 52}{5 (18 - 8)} \\
 &= .50
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{10 \times 1748 - 16900}{\sqrt{(10 \times 1756 - 16900)(10 \times 1744 - 16900)}} \\
 &= .97
 \end{aligned}$$

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ของแบบทดสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	ค่าอำนาจจำแนก t
	$\bar{X}_H$	$\bar{X}_L$	
1	3.45	2.16	7.11
2	3.29	2.44	5.29
3	3.42	2.20	6.28
4	3.21	1.76	8.07
5	3.04	5.57	6.73
6	3.25	2.20	5.09
7	2.87	1.56	5.84
8	3.42	2.20	6.02
9	2.96	1.88	5.80
10	2.87	1.80	5.00
11	3.46	1.88	8.31
12	2.54	1.52	5.17
13	2.66	1.72	5.57
14	2.87	1.72	5.93
15	3.12	1.80	6.41
16	3.16	1.92	5.07
17	2.83	1.60	7.56
18	3.50	2.28	5.28
19	3.37	2.28	5.11
20	3.50	2.48	4.81

ตาราง 13 แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลังการ
ทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	4	4	0	1	5	5	0
2	3	4	1	2	4	4	0
3	2.75	4	1.25	3	3	4	1
4	4.5	4.5	0	4	5	5	0
5	2	3	1	5	2.5	5.5	1
6	2.5	3.5	1	6	2	3	1
7	3	3.5	.5	7	3	3	0
8	2.5	3.5	1	8	1	2.5	1.5
9	3.25	3.5	.25	9	2	3.5	1.5
10	2.5	3.5	1	10	2	3.5	1.5
11	2	2.5	.5	11	1	2	1
12	3	3	0	12	3	3.25	.25
13	2.5	3	.5	13	3	3.25	.25
14	2.5	3	.5	14	2.25	3	.75
15	2.5	4	1.5	15	2.25	3.25	1
16	3	4	1	16	3	3.25	.25
17	2.25	3.5	1.25	17	2.25	3.25	1
18	2	3.5	1.5	18	2.25	3.25	1
19	2	3.5	1.5	19	2	3	1
20	2.5	3.5	1	20	3.5	3.75	.25
21	3.25	3	-.25	21	3	3.25	.25
22	3	4	1	22	3	3	0
23	3	4	1	23	3	3	0
24	2	2.5	.5	24	2.25	2.5	.25

ตาราง 13 (ต่อ)

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
25	3	3	0	25	3	3	0
26	3.5	5	1.5	26	4	4	0
27	3.5	4.75	1.25	27	3	3.5	.5
28	2.25	3	.75	28	3.25	3.5	.25
29	2.25	3.5	1.25	29	2.5	3.5	1
30	4	5	1	30	3	3.25	.25
31	4	5	1	31	3	3.25	.25
32	3	4	1	32	3	3	0
33	3	4.5	1.5	33	3	3	0
34	3	3	0	34	3.5	3.25	-.25
35	3	3	0	35	2	3.25	1.25
36	3	3.5	.5	36	3	3.25	.25
37	2.25	3.5	1.25	37	4	3.75	-.25
38	2	3	1	38	2	3.75	1.75
39	2	4	2	39	4	4	0
40	2	3	1	40	2	2.75	.75
41	2.75	3	.25	41	3	3.25	.25
42	3.5	4.5	1	42	2.5	3.25	.75
43	3.5	4.5	1	43	3.5	4	.5
44	2.25	3.5	1.25	44	2.5	3.25	.75
45	2	3	1	45	3	3.25	.25
46	2.5	3	.5	46	2.75	3.25	.5
47	2	3.5	1.5	47	3.75	4	.25
48	2	2	0	48	2	2	0

ตาราง 14 แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านก่อนและหลังการ
ทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	18	19	1	1	10	12	2
2	10	13	3	2	9	12	3
3	4	13	9	3	8	10	2
4	10	16	6	4	4	10	6
5	6	12	6	5	6	9	3
6	9	16	7	6	6	8	2
7	6	13	7	7	8	8	0
8	5	13	8	8	8	8	0
9	4	13	9	9	10	7	-3
10	5	12	7	10	9	7	0
11	6	12	6	11	5	8	3
12	4	14	10	12	8	12	4
13	6	12	6	13	10	12	2
14	2	8	6	14	5	7	2
15	4	10	6	15	12	15	3
16	4	10	6	16	10	12	2
17	9	14	5	17	11	13	2
18	10	15	5	18	8	103	2
19	3	7	4	19	8	10	2
20	6	12	6	20	10	10	0
21	2	6	4	21	5	7	2
22	4	9	5	22	9	12	3
23	6	11	5	23	3	8	5
24	24	9	5	24	8	12	4

ตาราง 14 (ต่อ)

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
25	9	13	4	25	9	9	0
26	9	15	6	26	14	12	-2
27	9	15	6	27	13	15	2
28	5	14	9	28	7	10	3
29	10	14	4	29	11	12	1
30	12	14	2	30	6	7	1
31	12	14	2	31	6	9	3
32	7	13	6	32	8	10	2
33	5	14	9	33	11	12	1
34	6	12	6	34	6	10	4
35	6	13	7	35	11	12	1
36	14	16	2	36	6	7	1
37	5	8	3	37	14	14	0
38	8	14	6	38	11	15	4
39	11	14	3	39	10	13	3
40	3	8	5	40	10	10	0
41	10	13	3	41	14	14	0
42	7	14	7	42	13	13	0
43	9	12	3	43	10	15	5
44	6	14	8	44	10	12	2
45	8	12	4	45	8	13	5
46	7	13	6	46	12	14	2
47	9	15	6	47	11	14	3
48	3	10	7	48	10	13	3

ตาราง 15 แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนก่อนและหลังการ
ทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	20	20	0	1	13	14	1
2	9	13.5	4.5	2	10	12	2
3	10	13	3	3	12.5	13.5	1
4	17.5	19	1.5	4	12	13.5	1.5
5	13.5	15	1.5	5	13.5	14	.5
6	9.5	13	3.5	6	14	15	1
7	9.5	11.5	2	7	16	16	0
8	7	14	7	8	11	12.5	1.5
9	8	14	6	9	10.5	13	2.5
10	8.5	13.5	15	10	11.5	14.5	3
11	7	14	7	11	10	12	2
12	7	14	7	12	14	14	0
13	12	15.5	3.5	13	10	10	0
14	10	14.5	4.5	14	12	15	3
15	12	16	4	15	14.5	15.5	1
16	8	13	5	16	13	13	0
17	9	15	6	17	10	13.5	3.5
18	9	13	4	18	14.5	15.5	1
19	10	13.5	3.5	19	12.5	15.5	3
20	11	15.5	4.5	20	12	12	0
21	12	15	3	21	10	12.5	2.5
22	9	15	6	22	14	14	0
23	10	15	5	23	14.5	16	2
24	10	15	5	24	6	9	3

ตาราง 15 (ต่อ)

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
25	10	14.5	4.5	25	11.5	13	1.5
26	12	16	4	26	9	10	1
27	11	13	2	27	13	14.5	1.5
28	11	13	2	28	14	15	1
29	10	13	3	29	11	12	1
30	14	16	2	30	11	13.5	2.5
31	10.5	14	3.5	31	10	12	2
32	12.5	14	1.5	32	11.5	13	1.5
33	12	16	4	33	10	11	1
34	12	13	1	34	12	12	0
35	12	13	1	35	13	13	0
36	14.5	17.5	3	36	8	10.5	3.5
37	15.5	17	1.5	37	7.5	10.5	3
38	10	11	1	38	11	12	1
39	10	13	3	39	10	12	2
40	9	12	3	40	12.5	13	.5
41	10	11	1	41	13	13	0
42	10	11	1	42	14	14	0
43	14	16	2	43	10	13	3
44	9	10.5	1.5	44	13	15	2
45	9	10	1	45	10	13	3
46	11	13	2	46	13	13	0
47	10	12	1	47	10	11	1
48	6.5	11	4.5	48	13.5	15	1.5

ตาราง 16 แสดงคะแนนความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านก่อนและหลังการทดลองของกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	5	5	0	1	5	5	0
2	0	5	5	2	5	5	0
3	5	5	0	3	5	5	0
4	5	5	0	4	5	5	0
5	5	5	0	5	5	5	0
6	5	5	0	6	5	5	0
7	5	5	0	7	5	5	0
8	5	5	0	8	5	5	0
9	5	5	0	9	5	5	0
10	5	5	0	10	5	5	0
11	5	5	0	11	5	5	0
12	5	5	0	12	5	5	0
13	5	5	0	13	5	5	0
14	0	5	5	14	0	0	0
15	5	5	0	15	0	0	0
16	5	5	0	16	0	5	5
17	0	5	5	17	0	0	0
18	5	5	0	18	5	5	0
19	0	5	5	19	0	5	0
20	5	5	0	20	0	0	5
21	5	5	0	21	0	0	0
22	5	5	0	22	0	5	5
23	5	5	0	23	5	5	0
24	5	5	0	24	5	5	0

ตาราง 16 (ต่อ)

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
25	0	5	5	25	5	5	0
26	0	5	5	26	5	5	0
27	0	5	5	27	5	5	0
28	0	5	5	28	0	5	5
29	5	5	0	29	0	0	0
30	0	5	5	30	5	5	0
31	0	0	0	31	5	5	0
32	0	5	5	32	5	5	0
33	0	5	5	33	5	5	0
34	5	5	0	34	0	0	0
35	5	5	0	35	5	5	0
36	5	5	0	36	5	5	0
37	5	5	0	37	5	5	0
38	5	5	0	38	5	5	0
39	0	0	0	39	0	0	0
40	5	5	0	40	5	5	0
41	0	5	5	41	5	5	0
42	0	5	5	42	5	5	0
43	5	5	0	43	5	5	0
44	5	5	0	44	0	0	0
45	5	5	0	45	0	5	5
46	5	5	0	46	0	0	0
47	5	5	0	47	0	0	0
48	0	5	5	48	5	5	0

ตาราง 17 แสดงคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
1	80	80	0	1	55	57	2
2	72	75	3	2	47	45	-2
3	62	70	8	3	64	60	-4
4	68	69	1	4	57	57	0
5	43	50	7	5	58	58	0
6	56	55	-1	6	43	43	0
7	53	54	1	7	49	50	1
8	50	55	5	8	55	56	1
9	58	54	-4	9	46	50	4
10	55	67	12	10	58	57	-1
11	42	48	6	11	34	34	0
12	52	56	4	12	60	60	0
13	55	65	10	13	30	32	2
14	35	39	4	14	53	63	10
15	49	45	-4	15	53	55	2
16	51	56	5	16	49	52	3
17	35	55	20	17	65	67	2
18	42	55	13	18	48	49	1
19	30	47	17	19	48	47	-1
20	62	65	3	20	47	54	7
21	77	75	-2	21	50	55	5
22	49	59	10	22	53	53	0
23	56	57	1	23	44	44	0
24	33	30	-3	24	48	45	-3

ตาราง 17 (ต่อ)

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pre	Post	D	คนที่	Pre	Post	D
25	49	45	-4	25	40	40	0
26	66	72	6	26	64	64	0
27	36	52	16	27	30	32	2
28	49	48	-1	28	53	59	6
29	53	55	2	29	59	57	-2
30	66	69	3	30	71	73	2
31	37	50	13	31	48	49	1
32	48	52	4	32	43	45	2
33	39	43	4	33	50	52	2
34	38	38	0	34	52	55	3
35	36	36	0	35	53	58	5
36	42	48	6	36	80	80	0
37	44	54	10	37	56	58	2
38	48	59	11	38	42	45	3
39	58	55	-3	39	56	56	0
40	39	40	1	40	62	65	3
41	70	65	-5	41	48	50	2
42	69	64	-5	42	48	52	4
43	75	75	0	43	58	60	2
44	36	48	12	44	63	63	0
45	45	49	4	45	49	51	2
46	50	50	0	46	57	57	0
47	60	62	2	47	49	49	0
48	39	42	3	48	45	50	5

ภาคผนวก ก

- รายชื่อคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์
- รายชื่อคณะกรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

รายชื่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท

รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย

Ph. D. (Curriculum & Instruction)

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รองศาสตราจารย์ ชุศรี วงศ์รัคนะ

ค.ม. (การวิจัยทางการศึกษา)

ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายชื่อคณะกรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง

Ph. D. (Curriculum & Instruction)

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ อรพรรณ สัมมาพันธ์

M.A. (Secondary Education)

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้าน การฟัง – พูด การอ่าน และการเขียน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง

Ph. D. (Curriculum & Instruction)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ

ศ.ศ.ม. (Literature)

ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์วิระศรี นพคุณทอง

กศม. (การมัธยมศึกษา – การสอนภาษาอังกฤษ)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

2. แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง

Ph. D. (Curriculum & Instruction)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์คณะ

ศ.ศ.ม. (Literature)

ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์วิระศรี นพคุณทอง

กศม. (การมัธยมศึกษา – การสอนภาษาอังกฤษ)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

3. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง

Ph. D. (Curriculum & Instruction)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เชาวนา ชวลิตขำรง

กศบ. (การวัดผลทางการศึกษา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพวรรณ โชติบัณฑิต

Ph. D. (Sociology)

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์คั่นะ

ศ.ศ.ม. (Literature)

ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์วิระศรี นพคุณทอง

กศม. (การมัธยมศึกษา – การสอนภาษาอังกฤษ)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวเกศรี กิตติศรีปัญญา
เกิดวันที่	25 เดือนมีนาคม พุทธศักราช 2512
สถานที่เกิด	เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 54/1 หมู่ 2 ตำบลบางขุน อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี โทรศัพท์ (02) 567-0798
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เขตปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ. ศ. 2524	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร
พ. ศ. 2530	มัธยมศึกษาปีที่ 6 (แผนกศิลป์ – ฝรั่งเศส) โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร
พ. ศ. 2534	การศึกษาระดับบัณฑิต วิชาเอก ภาษาอังกฤษ วิชาโท เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
พ. ศ. 2542	การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและ
ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
เกศรี กิติศรีปัญญา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ตุลาคม 2542
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 96 คน ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เพื่อแยกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 48 คน คือ กลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบๆ ละ 50 นาที ใช้เนื้อหาเดียวกัน โดยใช้แบบแผนการทดลอง The Randomized Control – Group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน การเขียน แบบทดสอบวัดความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test for Independent Samples และ t-test for dependent Samples

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01
2. ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA 3 STUDENTS' S ENGLISH
PERFORMANCE, LANGUAGE CONCEPT FROM READING, AND INTEREST IN
LEARNING THROUGH THE INSTRUCTION OF THE CONCENTRATED LANGUAGE
ENCOUNTER AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

KESSAREE KITISRIPANYA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the

Master of Education degree in Secondary Education

at Srinakharinwirot University

October 1999

The purpose of this research was to compare Mathayom Suksa 3 students' English performance, language concept from reading, and interest in learning through the instruction of The Concentrated Language Encounter and The Teacher's Manual.

The subject for this research were randomly selected from 98 Mathayom Suksa 3 students in the second semester of 1998 academic year at Srinakarinwiroj Patumwan Demonstration School, Bangkok by using the simple Random Sampling technique. They were assigned into 2 groups ; the experimental group with 48 students taught by The Concentrated Language Encounter Model II, where as the control group with 48 students taught by The Method in Teacher's Manual. Each group was taught with the same content for 16 fifty – minute

Periods. The experimental design was the Randomized Control – Group Pretest –Posttest Design.

The instruments used in this research were English Performance test in listening, reading, writing, language concept from reading and the questionnaires on students' learning interest. The data was statistically analyzed by t – test for Independent Samples and t – test for Dependent Samples.

The findings of this research were as follow :

1. There was significant difference in English performance between the experimental and control groups at the .01 level.
2. There was significant difference in language concept from reading between the experimental and control group at the .01 level.
3. There was significant difference in learning interest between experimental and control groups at the .01 level.
4. There were significant difference in English performance, language concept from reading, and learning interest in experimental and control groups between the pretest and the posttest at the .01 level.